

‘Modern’ Mothering, Childhood & Child Healthcare: Gendered & Scientised Ideas, Material Cultures & Experiences

*This Exhibition of our diverse Historical Research and Art
presents a unique opportunity to create new connections and interdisciplinary networks.*

Inaugural Event: 2nd June, 1700-1900

Exhibition Venue: Turku City Library (3rd– 29th June 2025)

Everybody Welcome!

Organiser:

Dr. Ranjana Saha,
MSCA COFUND Fellow,
TIAS, Department of European and World History, University of Turku.
Email: ranjana.saha@utu.fi

Cover Art by Alyssa Saha www.instagram.com/alyssaart12/

This Research Exhibition is being funded by and organised under the aegis of the Finnish Cultural Foundation, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS) and Marie Skłodowska-Curie Actions (MSCA) COFUND Fellowship.

**UNIVERSITY
OF TURKU**

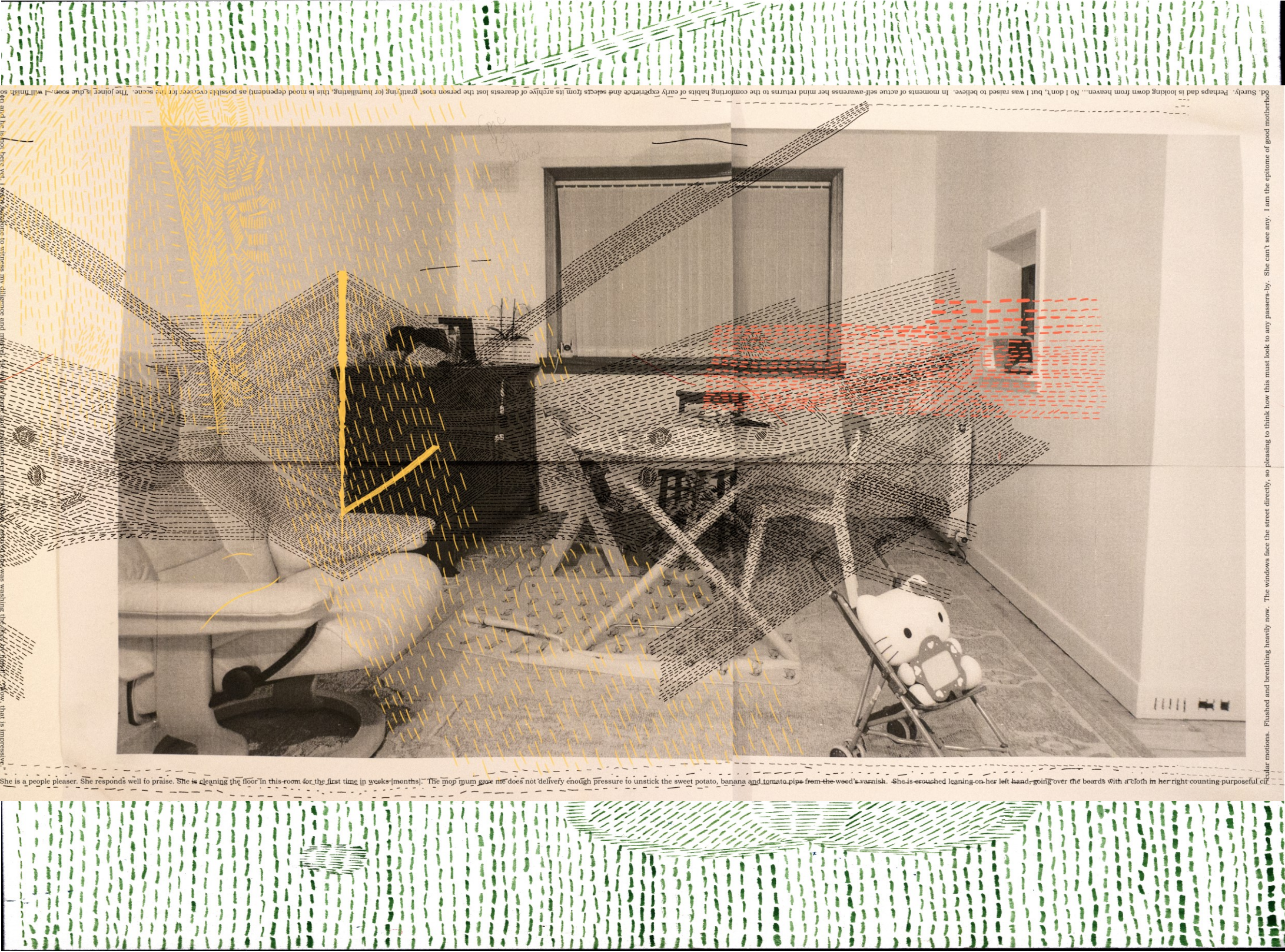

Finnish Cultural Foundation

**Co-funded by
the European Union**

As You Were

These themes relating to a contemporary experience of new mothering and its relationship to historical maternity materials and practices led to the development of the workshop series, New Mothers’ Assembly (2019), and my film, As You Were (2024).

Nämä teemat, jotka liittyvät nykyaikaiseen kokemukseen uudesta äitiydestä ja sen suhteesta historiallisiin äitiysmateriaaleihin ja -käytäntöihin, johtivat työpajasarjan New Mothers’ Assembly (2019) ja elokuvani *As You Were* (2024) kehittämiseen.

Dr Lyndsay Mann is an artist and filmmaker based in Edinburgh (UK) and Berlin (DE). www.lyndsaymann.com From 2013-2022 she was Lecturer in Fine Art at the University of Edinburgh. She is currently a supervisor on the MA Film Practice at Arts University Bournemouth (UK). **Finnish Translation Credit: Dr. Heidi Kurvinen** is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Baby Weeks

Huoli korkeasta imeväiskuolleisuudesta keskeisenä kansanterveysongelmana näkyi lehdistössä kaikkialla Brittiläisessä Intiassa ja myös monissa muissa maissa 1900-luvun alussa. Yhtenä työkaluna kansanterveyskasvatukseen, erityisesti äitien kouluttamiseen, käytettiin näyttelyitä. Vauva- ja terveysviikkonäyttelyitä ja niihin sisältyneitä kilpailuja järjestettiin esimerkiksi Yhdysvalloissa sekä Isossa-Britanniassa ja sen imperiumin eri osissa. **Source:** *Baby-Week Campaigns* (Revised Edition, 1917), np. <https://www.mchlibrary.org/history/chbu/20696-1917.pdf> With kind permission from Maternal and Child Health Library, Georgetown University.

Dr. Ranjana Saha, Senior Researcher and Marie Skłodowska-Curie Actions (MSCA) COFUND TIES Fellow, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), Department of European and World History, University of Turku, Turku, Finland. **Finnish Translation Credit: Dr. Heidi Kurvinen** is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Best babies in the Soviet 1920s

Punaisen Ristin tiedote (1927) osoittaa Neuvostoliiton eri alueiden osallistumisen terveiden lasten kasvattamisen ylistämiseen. Ensimmäisessä kuvassa on kilpailu parhaista vauvoista. Venäjän Punaisen Ristin solu järjesti Amurin laivaston tukikohdassa (Kaukoidässä) kilpailun parhaasta vauvasta. Kuva vauvasta on otettu REM Rokkossovskyksi nimetyn pojan punaisessa kasteessa.

Source: There are two photos from the Bulletin of the Red Cross (1927).

Dr. Olga Simonova, Collegium Researcher, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), and School of History, Culture and Art Studies, University of Turku, Turku. Her project is Women in the World War I and the Russian Civil War: Images in Memoirs and Fiction. **Finnish Translation Credit:** Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Books about
breastfeeding by
health professionals

Books about
motherhood by
media professionals

Books about
fatherhood by
media professionals

*"[nursing] was so extraordinary – and I don't mean fantastic, great,
or spiritually satisfying, but out of the ordinary, odd"*

Hausman, "The Feminist Politics of Breastfeeding," 2004, 274

*"The maternal body is a troubling, disruptive body. Its most striking cha-
racteristic is its mutability, as it expands, dilates, contracts and expels. It
is also leaky and permeable, losing mucous, blood and milk. . . .
Its borders, then, are indeterminate."*

Clare Hanson, "Maternal Bodies," 2015, 87

UPPSALA
UNIVERSITET

Breastfeeding in Sweden: Competing Discourses About Rights, Equality, Parental Bodies, and Control

Istället för att se amning som en rättighet för mammor, formulerar de mammors rätt i termer av att slippa amma, och pappors rätt till ”lika tillgång” till att mata bebisar. Med denna förståelse av jämställdhet, blir kvinnors lakterande kroppar alltså ett ”problem” som står i vägen för jämställdhet och modernt faderskap. Känner du igen dessa argument? **Hur förstår du själv amning – som en rättighet för kvinnor eller som ett krav på kvinnor?**

Prof. Helena Wahlström Henriksson, Centre for Gender Research, Uppsala University, Sweden and Visiting Professor, Turku Institute for Advanced Studies, (TIAS), University of Turku, Turku.

Children on display: Encounters between philanthropic women and working-class families in early 20th century Finland

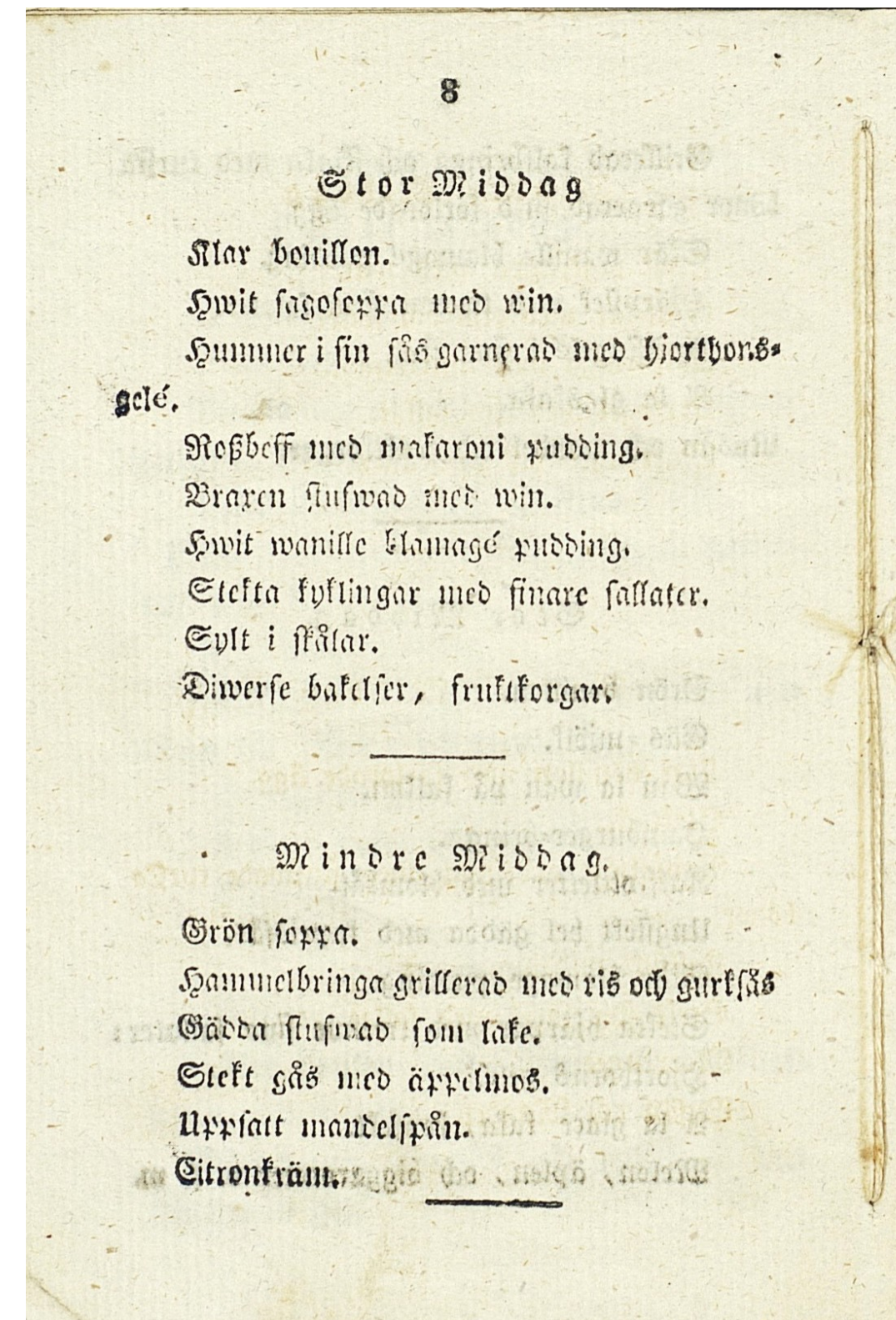
Kuvan kaksoset Anna Liisa ja Rauha Lempi Lahtinen palkittiin lapsinäyttelyssä, jonka Tampereen Naisyhdistys järjesti syyskuussa 1913. Pispalan palokunnantalolle tuotiin näytille 119 työläisperheiden lasta. Tämä oli kaksi kertaa enemmän kuin järjestäjät olivat odottaneet. Synnytyslaitoksen johtaja ja naisyhdistyksen ”kokeneet perheenäidit” tutkivat lapset. Hoidon ja hygienian tasoa arvioitiin muun muassa ihon kunnon perusteella. Näyttelyyn tuotujen lasten arvioitiin olevan terveitä, kauniita ja hyvin hoidettuja.**Photo subject:** First prize winners of the Tampere Women's Association childcare competition CC by 4.0.

https://siiri.tampere.fi/displayObject.do?uri=http://museosiiri.tampere.fi:8080/VALOKUVA/content/SIR_EXEC/images/primary/20061019/11612_565426400.jpg

Prof. Pirjo Markkola, Director of HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere. 2022-, Lived Welfare State Team Leader.

UNIVERSITY
OF TURKU

Conduct books and guidebooks for 19th-century women

Euroopassa hyödynnettiin varhaismodernilla ajalla 1600-luvulta lähtien kasvatuksessa ja koulutuksessa erilaisia käytös- ja tapaoppaita sekä opaskirjoja. Opaskirjoja julkaistiin ympäri Eurooppaa, ja erityisesti englantilaiset, ranskalaiset ja saksalaiset teokset olivat suosittuja. Ne levisivät alkuperäisteoksina kielitaitoisen säätyläislukijakunnan luettavaksi, myös Suomeen, ja monet tapaoppaista myös käännettiin. Suomessa ilmestyi 1800-luvun alkupuolella lukuisia Ruotsissa käännettyjä teoksia, mutta hiljalleen vuosisadan kuluessa Suomessa ryhdyttiin itse kääntämään opaskirjoja sekä julkaisemaan omia teoksia, niin suomeksi kuin ruotsiksi.

Käytösoppaat ja neuvokirjat olivat suunnattu erityisesti säätyläisille. Niiden avulla eliitti ja orastava keskiluokka vahvistivat omaa identiteettiään, tapakulttuuriaan ja ryhmätietoisuuttaan sekä opettivat normeja ja vaalivat ihanteita. Samalla kirjat avasivat myös näihin yhteiskunnallisiin ryhmiin kuulumattomille väylän opetella säätyläisten tapoja. Opaskirjojen lukijakunta laajenikin 1800-luvun kuluessa.

Source: Johan Evaldi's multi-volume *Konsten att blifva en god flicka, en god maka, mor och matmor* (1811); and Maria Arrenius' book, *Handbok af unga fruntimmer* (1834). This text is written in project *Becoming a Reading Nation? Children's Books and Educational Literature in Finland, 1790–1850* funded by Kone Foundation.

Dr. Topi Artukka, Postdoctoral Researcher, University of Turku, Turku.

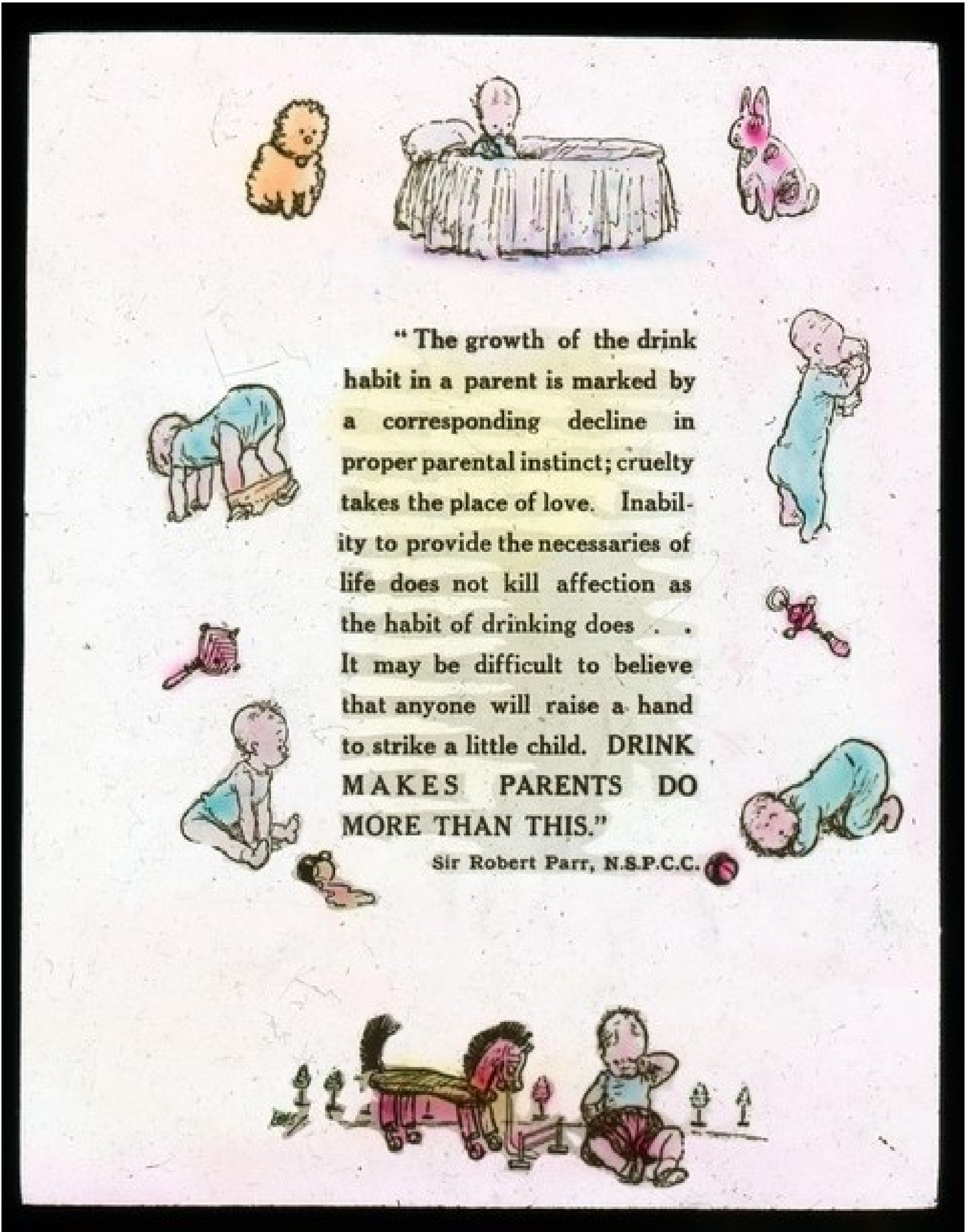

Image A

Image B

Image C

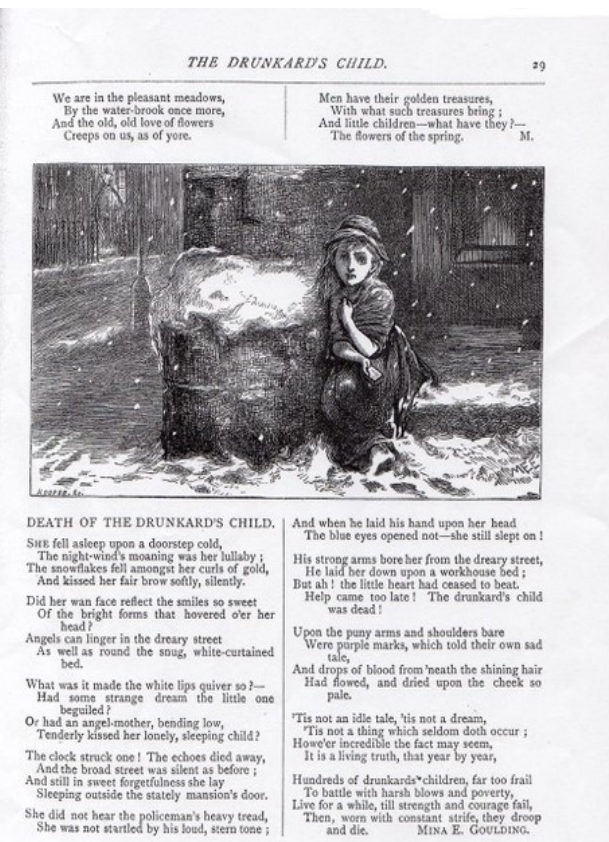

Image D

“Cruelty takes the Place of Love:” The international temperance movement and its drive to influence hearts and minds through mothers and children

Nykyään on ehkä vaikea kuvitella, kuinka tärkeä raittiusliike oli brittiläisessä yhteiskunnassa ja monissa perheissä. Lapset olivat raittiuskampanjoiden erityinen kohde, varsinkin Band of Hope -järjestön kautta. Ensimmäinen Band of Hope perustettiin Leedsissä vuonna 1847, ja sen tavoitteena oli opettaa pojille ja tytöille alkoholin käytön seurauksia. Järjestön osastot järjestivät viikoittaisia tapaamisia, joissa alkoholista pidättäymisen tärkeydestä kerrottiin musiikin, diaesitysten, kilpailujen ja puheiden avulla (katso kuvat A ja B). Vuoteen 1855 mennessä paikallisia osastoja oli niin paljon, että niiden kattojärjestöksi perustettiin London Union, ja vuonna 1864 sitä laajennettiin Yhdistyneen kuningaskunnan Band of Hope Unioniksi. Lisäksi perustettiin tärkeitä alueellisia liittoja, kuten Lancashiren, Cheshiren ja Yorkshiren Band of Hope Unions. Kaikkien uskontokuntien kirkkojen ja kappeliin lisääntynyt tuki raittiudelle tuki lastenjärjestön laajentumista varsinkin 1880-luvulta alkaen. Kokousten lisäksi Band of Hope -liikkeeseen liittyi monia julkaisuja. Laadultaan ja sisällöltään parhaat sekä levikiltään laajimmat olivat Band of Hope Review (1851–c.1936), joka liittyi Yhdistyneen kuningaskunnan Band of Hope Unioniin, ja Onward (1865–c.1964), jota julkaisi Manchesterissa Lancashire and Cheshire Band of Hope Union. Band of Hope halusi tavoittaa lapset, kun he olivat vielä emotionaalisesti muokattavissa, jotta he eivät päätyisi samankaltaiseen moraaliseen rappioon kuin ne vanhemmat, joista kerrottiin Band of Hope -julkaisujen tarinoissa (katso kuvat C ja D).

Image License: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Source: <https://www.lancashire.ac.uk/about-us/special-collections/livesey-collection>

Dr. Stephanie Olsen, Senior Researcher, HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere. **Finnish Translation Credit:** Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Dairy, Soy or Breast Milk? Feeding the Chinese Milk Dream

"Minulla on unelma. Antakaa jokaisen kiinalaisen, ennen kaikkea lapsen, juoda yksi annos maitoa päivässä", sanoi pääministeri Wen Jia Bao meijeriteollisuutta koskevassa tarkastuksessaan huhtikuussa 2006 (CCTV, 2009). Tätä lausuntoa on kutsuttu "kiinalaisen maidon unelmaksi" (牛奶强国梦), joka asettaa maitotuotteiden tuotannon ja kulutuksen kansan edistymis- ja nuorennusprojektin keskiöön. Jokaisen kiinalaisen maidon kuluttaminen lupaa parantaa Kiinan väestön laatua (人口素质) ja nykyaikaistaa maaseudun taloutta. Tämä unelma kuitenkin kyseenalaistettiin, ellei se murtunut kokonaan vuonna 2008. Noin 300 000 lasta myrkytettiin 22 kiinalaisen valmistajan melamiinilla saastuneella maitojauheella. Ainakin 6 vauvaa kuoli pilaantuneen maitovalmisteen vuoksi. Kiinalaisten kuluttajien halua hankkia "aitoa", ulkomailla tuotettua maitovalmistetta on kutsuttu "maitohulluudeksi" (Mak 2021). Tuontimaitotuotteiden koetaan olevan luonnollisempia ja siten luotettavampia. Vuoden 2008 maitoskandaali ei johtanut kuitenkaan imetysasteen nousuun Kiinassa: se on maailman alhaisimpien joukossa, sillä vain 29 prosenttia vauvoista imetettiin 6 kuukauden ikään asti. Siitä huolimatta havaittiin rintamaidon kysynnän kasvua; aikuisten osuus kysynnästä oli merkittävä. Rintamaidon kauppaa käydään laittomilla verkkokauppapaikoilla. Imettäjien työllistämisestä aikuisten ruokkimiseen on raportoitu. Tämä ilmiö on herättänyt pohdintoja sen eettisistä, terveydellisistä ja oikeudellisista seurauksista. Sen sijaan ei ole juurikaan pohdittu, kuinka ja miksi maidosta on tullut niin keskeinen kiinalaiselle unelmalle vahvasta kansakunnasta ja väestöstä (强国强族). On kiehtovaa, että huolimatta laktoosi-intoleranssin korkeasta osuudesta väestössä, Kiinasta on tullut yksi maailman suurimmista maitotuotteiden kuluttajista.

Licence: Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) Source: Chinese painting of woman breastfeeding her child, Wellcome Collection. Source: Wellcome Collection. Link: <https://wellcomecollection.org/works/ppd7gyw9/images?id=qnw953u>

Dr. Xin Liu, Collegium Researcher, Art History, Musicology and Media Studies, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), University of Turku, Turku. **Finnish Translation Credit:** Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Echoes of a mother: A Cultural History of Mothers and Daughters

Tulevassa kirjassani olen kiinnostunut niin Minna Krohnin urauurtavasta työstä opettajana, kuin hänen roolistaan äitinä sekä erityisesti äitien ja tytärten välisistä suhteista nopeasti modernisoituvavassa maailmassa. Miten tyttäret muistivat äitinsä? Millainen kuva äidistä rakentui heidän kertomuksissaan? Kirja on samalla laajempi tutkimus äitien ja tytärten suhteista – niistä läheisistä, ristiriitaisista ja monikerroksisista siteistä, jotka kulkevat sukupolvelta toiselle ja muovaavat meitä kaikkia.

In the picture Minna Krohn is with her two daughters around 1890, first born Aino Kallas (1878-1956), who became a well-known writer, and Aune, whose life work centred on religion and writing. Upcoming book in Autumn 2026.

Dr. Maarit Leskelä-Kärki, FT, dosentti, yliopistonlehtori, PhD, Title of Docent, Senior Lecturer, Cultural history, and SELMA Centre for the Study of Storytelling, Experientiality and Memory, University of Turku.

Foster children and experiences of poverty in the interwar period in rural Finland

”Huutolaisuudella” tarkoitetaan historiallista järjestelmää, jossa kotia vailla oleva orpo lapsi, vanhus tai kehitysvammainen luovutettiin huutokauppaa muistuttavassa tilaisuudessa toisen ihmisen huollettavaksi. Kunta luovutti lapsen tai muun ”huudettavan” sille yksityiselle henkilölle tai perheelle, joka vaati tämän ylläpidosta pienintä korvausta. Järjestelmä oli voimassa Suomen maaseudulla 1800-luvun alusta 1900-luvun ensimmäisille vuosikymmenille saakka. Etenkin 1800-luvulla katsottiin, että ns. vaivaishuutokaupat olivat käytännöllisin ja halvin keino järjestää turvattomien lasten hoito. Valitettavasti monia lapsia kohdeltiin perheissä kaltoin: he joutuivat tekemään raskaita kotitöitä ilman kunnollista ravintoa tai vaatetusta. Huutolaishuutokaupat kiellettiin Suomessa lopullisesti 1922, mutta köyhien lasten sijoittaminen hoitoon muihin perheisiin oli edelleen 1920-1930-luvulla yleistä, sen sijaan että vanhemmille olisi tarjottu apua kotiin. Huostaanotto hajotti perheen, sillä sisarukset joutuivat yleensä eri koteihin. Lapset olivat aikuisten hyväntahtoisuuden varassa. Usein lapset kutsuivat itseään silti huutolaisiksi, vaikka heitä ei olisi varsinaisesti myyty huutokaupassa. Tämä kertoo huutolaisjärjestelmän historiallisesta painolastista ja siitä, miten kasvatuskodit kohtelivat sijoituslapsia edelleen vanhojen käytäntöjen mukaisesti. Rankan työnteon lisäksi lapset kärsivät nälkää ja kohtasivat usein sekä henkistä että fyysistä väkivaltaa. Onneksi oli olemassa myös perheitä, jotka huolehtivat kasvattilapsista kuin omistaan. Miten turvattomat lapset selvisivät vaikeista olosuhteista? Mikä toi heidän elämänsä iloa, turvaa ja toivoa? Tärkeimpänä tekijänä oli turvallinen aikuinen: yksikin välittävä aikuinen tai rakkaudellinen teko saattoi auttamaan lasta jaksamaan. Lisäksi vuoden 1921 oppivelvollisuus antoi myös köyhille lapsille mahdollisuuden oppimiseen ja avaimet itsenäiseen elämään.

Animals were important for foster children, especially if they didn’t have caring adults in their lives. It is unknown whether the child in this picture is a foster child or not. Photo: Aino Oksanen, 1930, Kansatieteen kuvakokoelma, Museovirasto.

Maria Syväniemi, Doctoral Researcher School of History, Culture and Arts Studies, Faculty of Humanities, University of Turku, Turku.

Finland's First Maternity Hospital

Imeväiskuolleisuus oli Suomessa hyvin korkeaa 1700-luvun loppupuolella ja 1800-luvun alkupuolella, ja keskimäärin yksi viidestä lapsesta (27,5 %) kuoli ennen ensimmäistä syntymäpäiväänsä. Luvut olivat suuria mutta eivät poikkeuksellisen suuria, sillä esiteollisissa yhteiskunnissa imeväiskuolleisuus oli korkeaa erityisesti kulkutautien kuten isorokon ja hinkuyskän vuoksi.

Ruotsin valtakunta, jonka osa Suomi oli vuoteen 1809 asti, ryhtyi moniin väestöpoliittisiin toimiin vähentääkseen imeväiskuolleisuutta. Tämän seurauksena valtakunnassa aloitettiin valtakunnallinen kätilökoulutus ja siellä perustettiin myös ensimmäiset synnytys sairaalat. Näiden reformien seurauksena perustettiin myös Suomen ensimmäinen synnytys sairaala Turkuun vuonna 1816. Se tarkoitti sitä, että myös Suomessa alkoi kätilökoulutus.

Source: Doctor Carl von Heideken established a new private maternity hospital, in Turku in 1890. It became a public hospital at the beginning of the 20th century and it was in operation until 1995. The picture is of the ward in Heideken maternity hospital in 1891. Photo: Edward Axelsson / Turku City Museum (Public Domain): <https://finna.fi/Record/tmk.161011210535500?sid=5017671986>

Noora Viljamaa (Master of Arts) is a Doctoral Researcher in Finnish history, University of Turku. Her dissertation is about children’s experiences of poverty in 19th-century Finland. It is part of a research project on child poverty in Finland from the 19th century onwards (sites.utu.fi/lapko).

**UNIVERSITY
OF TURKU**

otava

Bechi *Koko Hubara*

‘I am not tragic’: stories and counter-stories of daughter-mother relationship, psychic pain of mixed-race daughters, the concept of daughtering and intersectional life writing

Kuulua johonkin, riistäytyä vapaaksi.

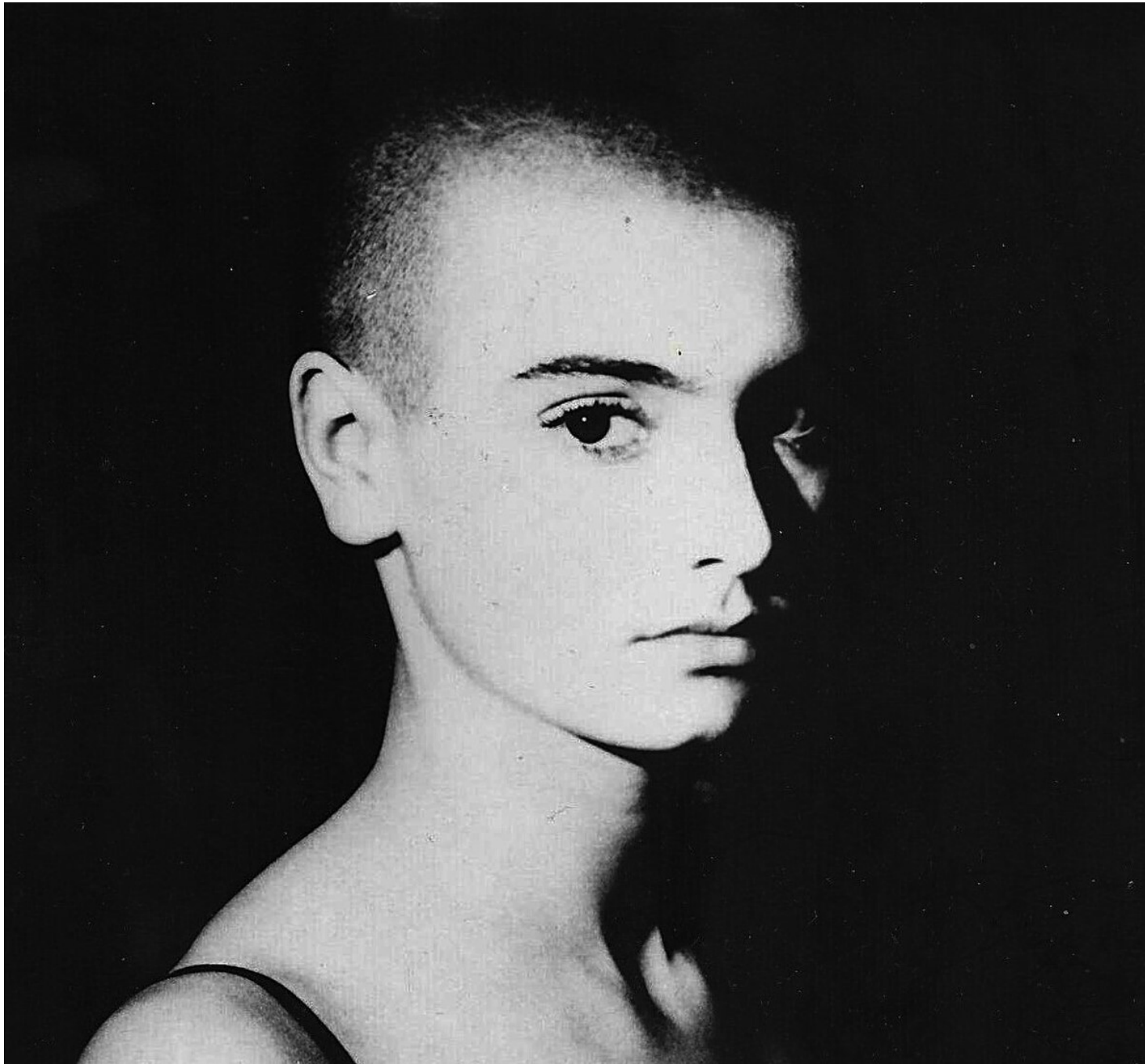
Ravistava esikoisromaani yhdeltä sukupolvensa kiinnostavimmista äänistä. Bechi on graduaan viimeistelevä kolmekymppinen helsinkiläisnainen.

Hänen äitinsä Shoshana taas on kirjailija, joka jätti ovet paukkuen taakseen jemeninjuutalaisen sukunsa, muutti Suomeen, ja jonka omaelämäkerrallinen romaani kohautti maata aikoinaan.

Kun Bechi kertoo äidille raskaudestaan, vyöryvät esiin vuosikymmenien jännitteet. Voiko omaa lastaan olla tuhoamatta? Kuinka eri tavalla voikaan muistaa? Ja mitä kaikkea mielummin unohtaisi?

Artist bio: Suinner is an interdisciplinary artist, curator, and cultural worker known for projects concentrating on representations of our diverse realities and gathering together presentations of emotion and identity rooted experiences. Suinner is sparked by space and identity oriented, visual, immersive and experimental art projects that have the examination of safety and radical joy of marginalized people at their core. The painting is by Caroline Suinner, and the cover is designed by Tuuli Juusela.

Koko Hubara is working on her PhD in comparative literature, on narratives of Brown daughters of White mothers, at the University of Turku. She is in the MadEnCounters: Visibilising Counter-Stories of Mental Distress Research and Art Project – Funded by the Kone Foundation (2023-2026) at the University of Helsinki. She is interested in systemic violence that occurs in the intimate sphere of home and family, mixed and multiracial identities, and the political dimensions of daughtering as told in life-writing. *Bechi* is Hubara’s first novel.

Julia Lennon: Absent motherhood?

Sinead O'Connor: Universal Mother?

Julia Lennon: John Lennonin äiti Julia (12. maaliskuuta 1914 – 15. heinäkuuta 1958) opetti Johnin soittamaan banjoa, ukulelea ja pianoharmonikkaa. Hän kuitenkin kamppaili selviytyäkseen vanhemmuudesta ja luovutti Johnin sisarensa Mimin ja tämän miehen Georgen huostaan, kun John oli viisivuotias. Heinäkuussa 1948, kun John oli 17-vuotias, vapaalla olleen poliisin kuljettama auto ajoi Julian yli ja hän kuoli. Lennon kirjoitti ainakin kolme laulua äidistään. Ensimmäinen näistä oli "Julia", hieman hassu kappale, joka julkaistiin "The Beatles" -albumilla (tunnetaan myös nimellä "The White Album") vuonna 1968. Lennon laulaa tästä rakkauden lauluna minimaalisella säestyksellä. Se, mikä itse asiassa on laulu hänen äidistään, voisi mennä yksinkertaisesta rakkauslaulusta, ellei sitä olisi nimetty. Jälkikäteen katsottuna tämä oli jokseenkin lempeä edeltäjä sille, mitä oli tulossa.

Sinéad O'Connor: Sinéad O'Connor (8. joulukuuta 1966 – 26. heinäkuuta 2023) oli merkittävä nainen. Todellinen luonnonvoima. Haavoittuva, vihainen, luova ja täysin vapaa henki. Ja neljän lapsen äiti. Hän tuli tunnetuksi versiostaan (ja videosta) Princen kappaleeseen "Nothing Compares 2 U" (1990), hän myi miljoonia levyjä, kiersi ympäri maailmaa ja aiheutti toisinaan raivoa hyökkäämällä vakiintunutta uskontoa (erityisesti katolista kirkkoa), musiikkiteollisuutta ja monia muita vastaan. O'Connorilla oli onneton suhde oman äitinsä, Johanna Marie O'Gradyn, kanssa. Muistelmissaan *Rememberings* (2021) O'Connor väitti muun muassa, että hänen äitinsä hakkasi häntä toistuvasti ja opetti hänet varastamaan keräilylautasilta messussa. O'Connorilla oli ongelmallinen nuoruus ja jäätyään kiinni myymälävarkaudesta ja lintsauksesta, hänet asetettiin Drumcondrassa sijainneeseen Order of Our Lady of Charityn johtamaan koulutuskeskukseen, jossa häntä kohdeltiin ankarasti. Myöhemmin hän lähti koulusta ilman päättötodistusta. O'Connor oli vain 20-vuotias, kun hänen debyyttialbuminsa "The Lion and The Cobra" julkaistiin vuonna 1987. Hänen toinen albuminsa "I Do Not Want What I Haven't Got" (1990) teki hänestä kansainvälisen tähden. Lukuisia kehuja projekteja (ja satunnaisia kiitosta vaille jääneitä) piti seurata.

Source: 1. This file is licensed under the Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International license, https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/e1/Tumba_de_Julia_Lennon_%283%29.jpg "[Tumba de Julia Lennon \(3\)](#)" by [Roblespepe](#) is licensed under [CC BY-SA 4.0](#).

2. This image is in the [public domain](#) because it is a mere mechanical scan or photocopy of a public domain original, or – from the available evidence – is so similar to such a scan or photocopy that no copyright protection can be expected to arise. The original itself is in the public domain.

Sinead O'Connor in promotional photo, circa 1987.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Sinead_O%27Connor_1987.jpg

Prof. Martin Cloonan, Director, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), University of Turku, Turku.
Finnish Translation Credit: Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

Milk horn: The traditional baby bottle and its history in Finland

Ennen teollisesti valmistettujen tuttipullojen yleistymistä suomalaiset kotitaloudet turvautuivat itse tehtyihin ruokintavälineisiin. Yleinen oli lehmänsarvesta valmistettu maitosarvi, jota käytettiin imeväisten ruokintaan. Onton sarven päähän tehtiin pieni reikä ja siihen kiinnitettiin nahasta, kankaasta tai eläimen nisästä tehty tuttiosa. 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa valmistettuja sarvia on eri puolilla Suomea museoiden kokoelmissa.

Maitosarvet kertovat menneisyyden hoivakäytännöistä. Sitä käytettiin etenkin tilanteissa, joissa äiti ei voinut tai halunnut imettää. Maaseudulla äidit palasivat usein pian synnytyksen jälkeen takaisin fyysisesti kuormittaviin maatöihin, mikä teki jatkuvasta imettämisestä vaikeaa. Toisaalta kaupungeissa ja ylemmissä yhteiskuntaluokissa imettäminen ei sopinut ajan käsityksiin naiseudesta, säädystä tai muodista. Näissä tilanteissa pikkulasten ruokinta siirtyi esimerkiksi palkatuille hoitajille, jotka saattoivat käyttää ruokinnan apuna sarvea.

Sarviruokintaan liittyi vakavia terveysriskejä. Sarvien puhdistaminen ja maidon säilytys oli hankalaa. Sarvesta nautittu maito saattoi aiheuttaa vauvalle hengenvaarallisia vatsatauteja. Imeväiskuolleisuus olikin erityisen korkea alueilla, joilla sarviruokinta oli yleistä. Sarviruokinnan ongelmat olivat viranomaisten ja lääkärien tiedossa, mutta tieto ja resurssit eivät aina riittäneet käytäntöjen muuttamiseen.

Terveysvalistus ja lääkärien suositukset puolesta toivat vähitellen muutoksen. 1800-luvun loppupuolella alkoi myös teollisten tuttipullojen ja äidinmaidonkorvikkeiden kehitys, mutta muutos oli hidas ja vaati hygieniakäsitysten yleistä kehitystä.

References: Packalén, E. ”Uusi äitiys” naisten kansalaishyveenä 1700-luvun jälkipuolella. In: *Kunnon kansalainen. Näyttely Hakasalmen huvilassa* 10.6.2006-15.6.2008. pp. 42–49.

Pulma, P. & Turpeinen, O 1987. *Suomen lastensuojelun historia*. Helsinki: Lastensuojelun Keskusliitto.

Väre, T., Harris, A.J.T., Finnilä, M. & Lidén, K. 2022. Breastfeeding in low-income families of the turn of the 19th century town of Rauma, Southwestern Finland, according to stable isotope analyses of archaeological teeth. *Journal of Archaeological Science: Reports* 44, 103521.

Väre, T. & Nordfors, U. 2025. Early childhood diets in Medieval and Post-Medieval Pälkäne, Finland: Insights from stable isotope analysis. *Journal of Archaeological Science: Reports* 63, 105113.

Dr. Ulla Nordfors, Researcher (DNA Exhibition), Vapriikki Museum, and Docent, University of Turku, Turku, Finland.

Mothers and motherhood in books for children and young people in early 19th century Finland

Äidin rakkaus

Äitejä kuvattiin myös lapsille ja nuorille suunnatuissa kirjoissa. 1800-luvun alkupuolella kansainväliset vaikutteet levisivät myös Suomen alueelle. Varsinkin erilaisilla lapsille ja nuorille suunnattujen tekstien käännoksillä oli tärkeä merkitys siinä, miten äitejä ja äitiyttä käsiteltiin lapsille ja nuorille suunnatuissa kirjoissa sekä myös kasvatuksellisissa oppaissa.³ Fiktiivisten äitihahmojen avulla käsiteltiin erilaisia äitiyteen liitettyjä kulttuurisia arvoja ja ideaaleja. Usein korostettiin äidin roolia uskonnon ja moraalin opettajana. Jo varhaisessa Jakob Tengströmin kirjassa *Tidsfördrif för mina barn* (1799, suom. *Ajanwiete lapsille*, 1836) oli erilaisia opettavia vuoropuheluita äidin ja hänen lastensa kanssa. Äidit myös liitettiin lukemiseen ja uskonnon opetteluun. Usein he antoivat lapsilleen kirjoja, kuten alun perin saksaksi julkaistussa ja ruotsiksi sekä suomeksi ilmestyneessä tarinassa *Pieni Hanna ja Anna* (1833).⁴ Äidinrakkaus oli kirjallisessa kulttuurissa tärkeä teema, joka tuli esiin hyvin erilaisissa lapsille suunnatuissa teksteissä. Myös kuvitukset lapsille lukevasta äidistä toistuivat erilaisissa kirjoissa.

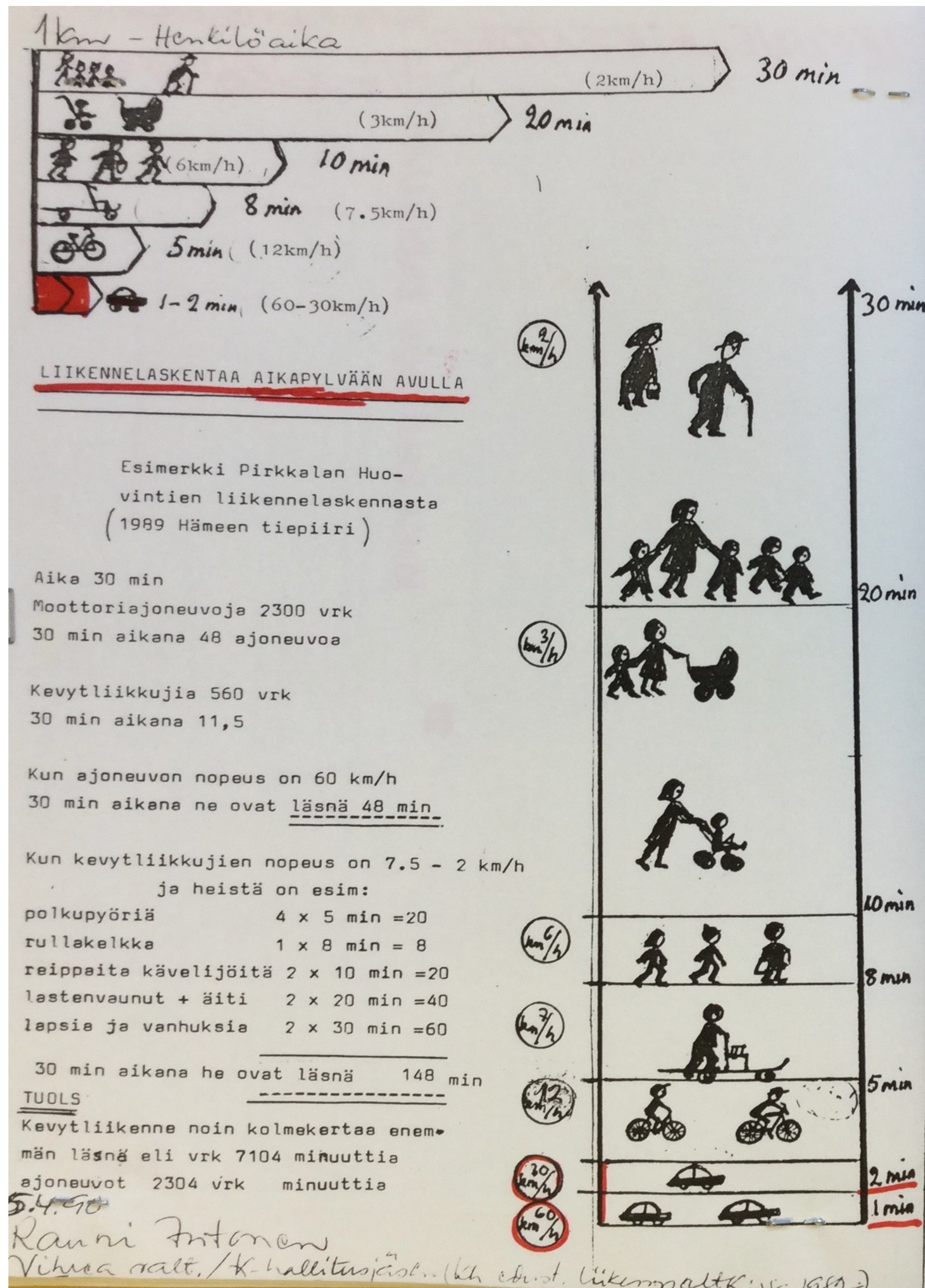
Satujen julmat äitipuolet

Äitiyden ideaalin vastapainona levisi kirjallisuudessa toisaalta myös erilaisia varoittavia huonon äidin tyyppihahmoja. Näistä tunnetuimpia ovat satujen ilkeät äitipuolet (Kuva 2). Saksalaiset Jacob ja Wilhelm Grimm korostivat oikean ja vääränlaisen äitiyden merkitystä editoidessaan vanhoja kansansatuja kokoelmaansa *Kinder- und Hausmärchen* (1812, suom. *Lasten- ja kotisatuja*) eri painoksiin. Grimmin satuja koskeva kansainvälinen tutkimus on nostanut esiin sen, miten Grimmin veljekset muokkasivat usein satuja ja muuttivat julmia äitihahmoja ilkeiksi äitipuoliksi. 1800-luvun alun satujen ilkeät äitipuolet korostivat samalla biologisen perheen merkitystä ja liittyivät nousevaan nationalismiin saksankielisessä Euroopassa.⁵ Suomessa varhainen ilkeä äitipuoli esiintyi esimerkiksi Adolf Ivar Arwidssonin versiossa Tuhkimo -sadusta vuonna 1830.⁶

References: 1 Élisabeth Badinter (1981), *Mother Love. Myth and Reality. Motherhood in Modern History*. MacMillan Publishing, New York; Kai Häggman (1994), *Perheen vuosisata. Perheen ihanne ja sivistyneistön elämäntapa 1800-luvun Suomessa*, SKS, Helsinki. | 2 Adolph Henke (1810), *Taschenbuch für Mütter über die physische Erziehung der Kinder in den ersten Lebensjahren*, Friedrich Wilmans, Frankfurt am Main. Turun kaupunginkirjaston vanha kokoelma. Förteckning på tyska, svenska, danska, fransyska, engelska, italienska och spanska böcker och skrifter, som finnas uti F.A. Meyer's län- och läsebibliothek i Åbo. N:1, Bibel-Sällskapets Boktryckeri, Åbo 1821. Kansalliskirjaston digitaaliset aineistot. | 3 Ulla Lehtonen (1981), *Lastenkirjallisuus Suomessa 1543–1850*. Kirjahistoriallinen tutkimus. Paino S. Tampere. | 4 Ks. Markus Brummer-Korvenkontio (2000), *Lapsuuden kirjat Suomessa 1799–1899*. Suomessa julkaistujen tai Suomeen liittyvien lasten- ja nuortenkirjojen bibliografia. C. Hagelstam, Helsinki. | 5 Maria Tatar (2003), *The Hard Facts on Grimms' Fairy Tales*. Princeton University Press, Princeton. | 6 [Arwidsson, Adolf Ivar] (1830). *Askungen (upptecknad efter en muntlig berättelse). Läse-och lärobok för ungdom. Första delen*. Norstedt & Söner, Stockholm.

Heidi Hakkarainen, Tuuli Hypén & Juhana Saarelainen. This poster is part of the project *Becoming a Reading Nation? Children's Books and Educational Literature in Finland, 1790–1850*, based at the University of Turku and funded by the Kone Foundation. | Posteri on tehty Turun yliopistossa toimivassa Koneen Säätiön tukemassa hankkeessa *Lukemalla kansalaiseksi? Lastenkirjat ja kasvatuksellinen kirjallisuus Suomessa, 1790–1850 (LUKA)*.

“Moving around with children is quite something else than the busy goings-on of decision-making men”

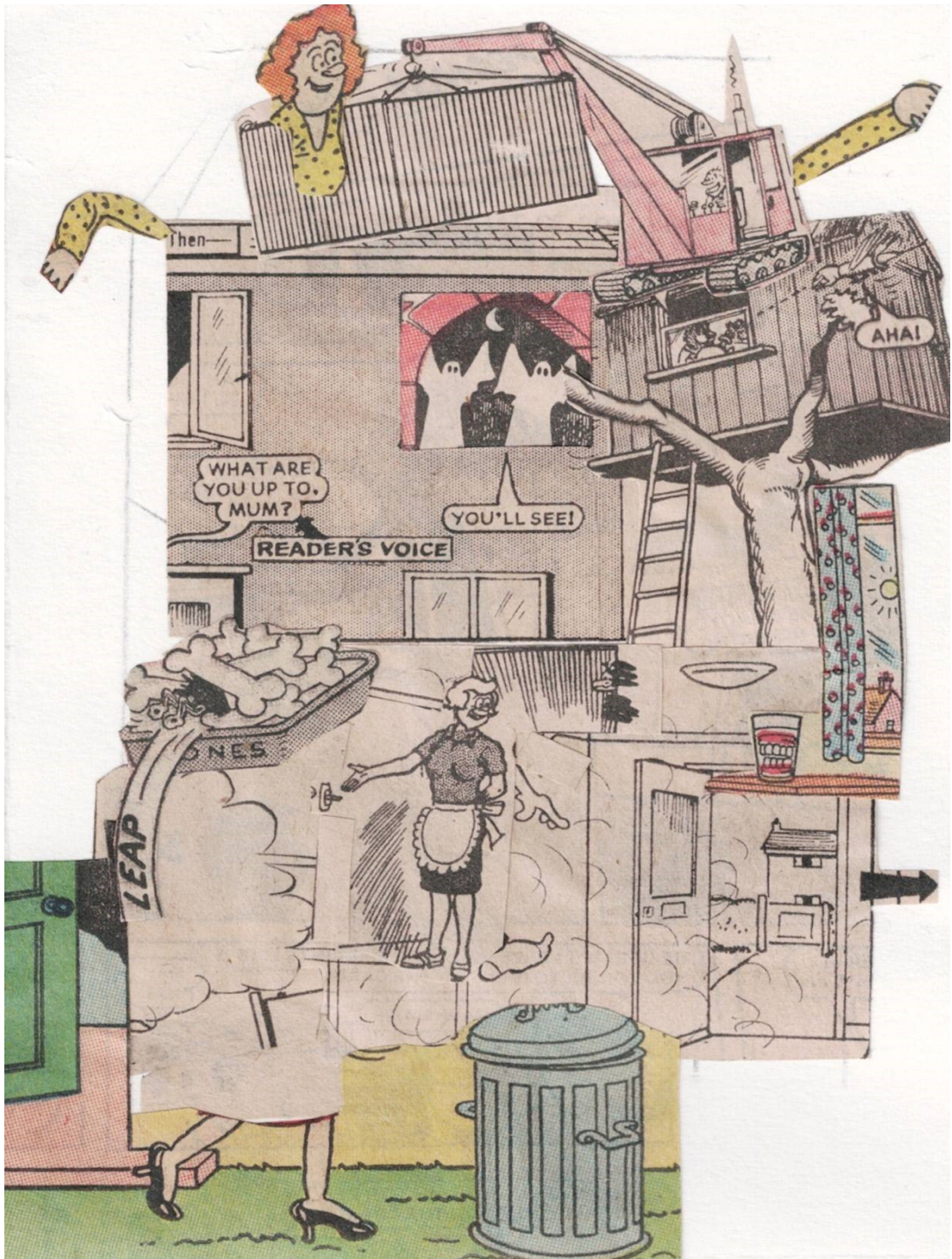
Anneli Alanen (1928–2015) oli sairaanhoitaja ja seitsemän lapsen kotiäiti, joka asui suurimman osan elämästään Pirkkalassa. Hänestä tuli liikenneaktivisti 1970-luvun lopulla. Näihin aikoihin hän oli juuri täyttämässä 50 vuotta, ja hän jatkoi aktivismiaan yli 70-vuotiaaksi.

Alasen omat kokemukset liikkumisesta lasten kanssa kodin lähiympäristössä antoivat kimmokkeen hänen aktivismiinsa. Hänestä tuli ututtera hidaskatujen puolestapuhuja ja jalankulkijoiden sekä pyöräilijöiden puolustaja. Alanen nosti esiin “katuvarren kansan”, eli lähinnä ilman autoa liikkuvat, liikenteen ja ympäristön todellisina asiantuntijoina. He viettivät paljon aikaa kadulla, kun autoilijat vain kiisivät ohi.

Alasella ei ollut liikennesuunnittelun tai lähialojen koulutusta. Hänen julkinen toimintansa liikennepolitiikassa alkoi, kun hänestä tuli asuinalueensa Haikan Omakotiyhdistyksen puheenjohtaja vuonna 1977. Yhdistyksen kautta hän pani alulle hidaskadun kokeiluhankkeen alueella. Hidaskadun kohtaama vastustus yllätti Alasen ja sai hänet tarkastelemaan liikennettä koskevaa päätöksentekoa kriittisesti niin paikallisella kuin valtakunnallisellakin tasolla.

Source: Anneli Alanen’s version of modal share calculations from the late 1980s, based on counting used time instead of travelled distance and based on the question “Who spends most time on the street?” (Picture: Anneli Alanen, “Traffic count by time”, The archive of Enemmistö association, The People’s Archives, Helsinki).

Dr. Tiina Männistö-Funk, Docent, School of History, Culture and Arts Studies; and Academy Research Fellow, History and Archaeology, University of Turku.

our little earth bound tales

Tämä taideteos on peräisin sarjasta *our little earth bound tales* ja sitä voidaan pitää tilana, jossa keskenmeno tai raskaus ilman syntymää on läsnä ja jakaa tarinoita kertomattomista ja äitien pois pyyhityistä tulevaisuuksista. Kokemusten avulla se tuo näkyville raskauden ilman syntymää ja reflektoi epävarmuutta piirtämisen, "tulemisen" ja äidin konteksteissa. Sarjan nimi viittaa saksalaistaiteilija Wolsin lainaukseen: hän piti pienuutta pyhänä. Piirtämällä, erityisesti pienesti piirtämällä, Wols synnyttää pieniä, herkkiä, sumuisia piirrettyjä muotoja, kuten hän kuvailee: "laskimme pienet maapallon tarinat pienille paperinpalasille".

Halusin tehdä pieniä teoksia, jotka voisivat pysäyttää tuon äitiyden ja toisena olemisen yhteisen ajan. Raskaudessa ilman syntymää ei ole "synnytystä" tai vauvan "valuuttaa". Jos raskaus äkillisesti pysähtyy, matriisitulehdukset jäävät huomiotta. Tämä taideteos heijastaa sitä, kuinka asumme kehossamme tai "elämme" siinä. Raskauden alkuvaiheessa fysiologiset muutokset häiritsevät hormonitasapainoa ja erot valtaavat arkesi, ja näitä kokemuksia teoksessa heijastetaan.

References:

Wols (1971). 'Aphorism', in Peter Inch and Annie Fatet (eds), *Wols: Aphorisms and Pictures*. Gillingham: Arc Press, pp. 46–47 (translation modified).

Cixous, H., & Catherine A. F. MacGillivray (1993). Without End no State of Drawingness no, rather: The Executioner's Taking off. *New Literary History*, 24(1), pp. 91–103. <https://doi.org/10.2307/469272>

Dr. Lucy O'Donnell, School of Art, Design & Computer Science, York St John University, York, United Kingdom.

Finnish Translation Credit:

Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

UNIVERSITY
OF TURKU

Owambo and Finnish Children at Mission Stations in Namibia

Suomen Lähetysseura aloitti ulkomaantyönsä vuonna 1870 nykyisessä Pohjois-Namibissa Owambon alueella. Alkuvaiheen toiminta oli pienimuotoista. Ensimmäiset lähtijät olivat miehiä, mutta muutamien vuosien kuluttua saapuivat ensimmäiset vaimot. Tässä vaiheessa lähetystyö laajeni paikallisten lasten opettamiseen erityisesti kasvattilapsitoiminnan kautta. Tällaisen toimintatavan hyödyllisyydestä kiisteltiin lähettien kesken erityisesti Ida Weikkolinin pyrkiessä laajentamaan toimintaa lastenkotimaiseksi 1880-luvun alussa.

Lähettiperheissä oli tyypillisesti muutamia mutta välillä useampiakin kasvattilapsia. Jotkut heistä olivat orpoja ja osa vanhempien tai muiden sukulaistensa lähetyksasemalle tuomia. Syitä tuomiselle saattoi olla esimerkiksi kristinuskoa tai lukutaitoa kohtaan tunnettu kiinnostus tai perheissä koettu ruuan puute. Lähettiperheet tarjosivat kasvattilapsille ruokaa ja suojaa sekä toisinaan hoitoa haavoihin ja sairauksiin. Kasvattilapsisuhde ei ollut aina pysyvä: osa lapsista liikkui perheidensä ja lähetyksasemien välillä.

Kaikki lähetyksasemille tulleet lapset eivät olleet kasvattilapsen asemassa, vaan kävivät saamassa lukemiseen ja kristinuskoon liittyvää opetusta. Miespuoliset lähetystyöntekijät ja heidän paikalliset apulaiset vastasivat poikien opetuksesta. Lähettien vaimot puolestaan huolehtivat tyttöjen koulutuksesta ja kasvatuksesta. Tämä koostui sisä- ja ulkolukuharjoituksista, Raamatun historiasta, laulusta sekä ompelutöistä. Kristinuskoon kastaminen edellytti tiettyjen uskonnon perusoppien tuntemista sekä länsimaiseen asuun pukeutumista ja paikallisista koristautumistavoista luopumista. Kasteen yhteydessä lapselle annettiin uusi kristillinen nimi.

Kolme kasvattilasta matkusti perheidensä mukana Suomeen 1870-1880-luvuilla. Ensimmäinen heistä oli Suomeen vuonna 1875 saapunut Nanguroshi, joka kastettiin seuraavana vuonna Helsingissä. Hän oli ensimmäinen Lähetysseuran kristinuskoon kastama owambo, ja sai kasteessa nimen Eva Maria. Hän palasi Lounais-Afrikkaan ja toimi siellä opettajana lähetyksasemalla. Toinen Suomeen saapunut kasvattityttö Elisabeth sai opetusta eri oppilaitoksissa ennen paluutaan kotimaahansa joitain vuosia myöhemmin. Tunnetuin Suomeen tuotu kasvattilapsi oli Rosa Clay, joka viipyi maassa 15 vuotta. Hän sai Suomessa opettajankoulutuksen ja toimi opetustehtävissä useita vuosia ennen muuttoaan Yhdysvaltoihin vuonna 1904.

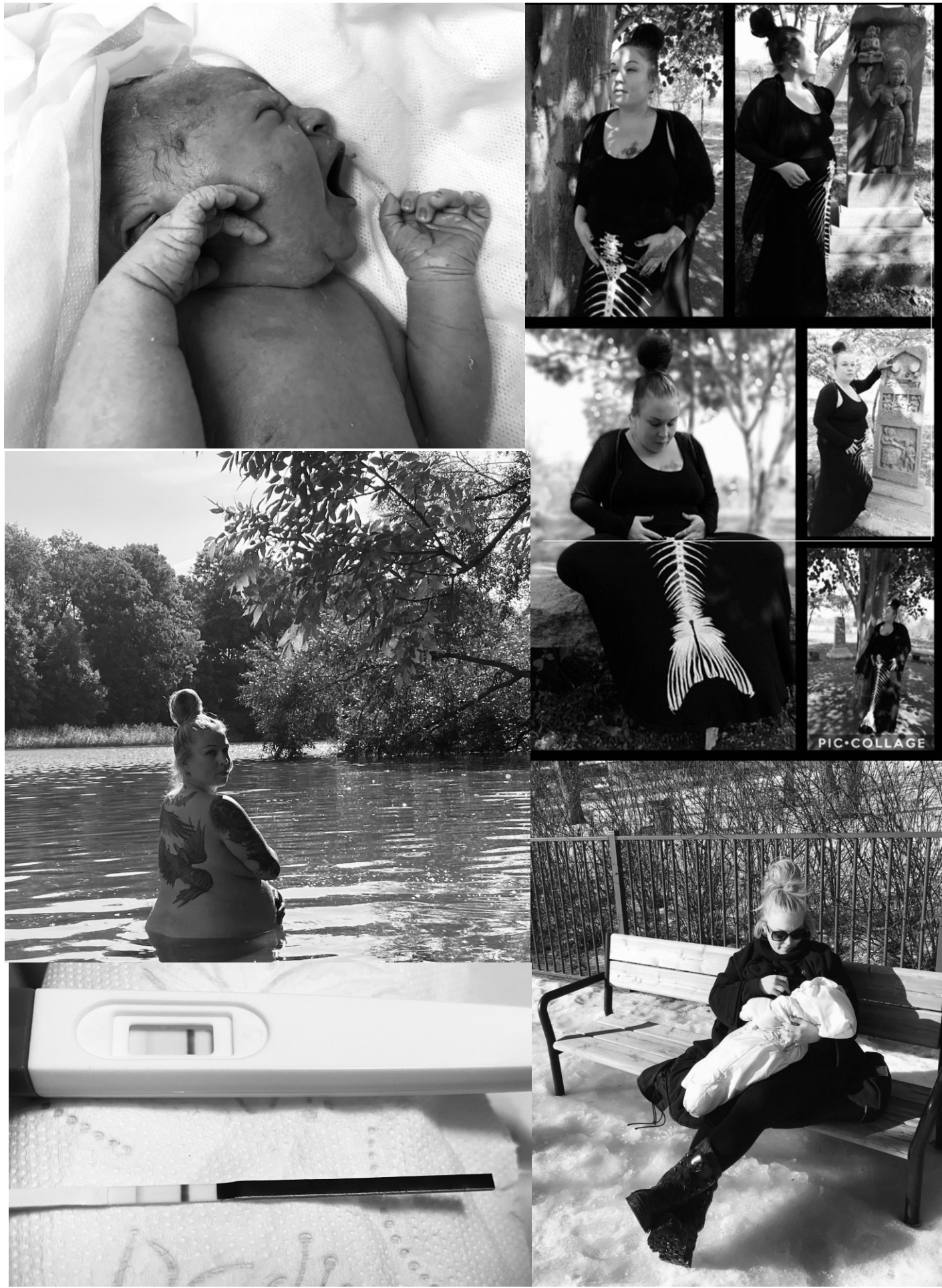
Sources:

1. Suomalaisen lähetystyöntekijäperheen lapset yhdessä paikallisten lasten kanssa. Kuva on 1950-luvulta. Kuva: Suomen Lähetysseuran kokoelma, Museovirasto (Finna.fi). CC BY 4.0
<https://www.finna.fi/Record/museovirasto.5D224F2B5C47ED473F60B239C8E57547?sid=5005917179>
2. Diakonissa Lyyli Levänen vauvan kanssa. Kuva: Suomen Lähetysseuran kuvakokoelma, Museovirasto (Finna.fi). CC BY 4.0
<https://www.finna.fi/Record/museovirasto.C66ACF60AF0463DCE249B91D22A512F6?sid=5006017571>
3. Eva Maria (Nanguroshi) vuonna 1879 lähdössä takaisin Lounais-Afrikkaan yhdessä suomalaislähettien kanssa. Kuva: Daniel Nyblin, Museovirasto (Finna.fi). CC BY 4.0
<https://www.finna.fi/Record/museovirasto.92E833357F45C90B7A4F0B340AE63B3E?sid=5006021912>
4. Elisabeth saapui Suomeen vuonna 1885. Kuva: Suomen Lähetysseuran kokoelma, Suomen kansallisarkisto
5. Rosa Clay saapui Suomeen vuonna 1888. Kuva on seuraavalta vuodelta. Kuva: Charles Riis, Museovirasto (Finna.fi). CC BY 4.0
<https://www.finna.fi/Record/museovirasto.8F6F89767C5FC8F23D543F305E2F058C?sid=5006019155>

Prof. Leila Koivunen and Dr. Raita Merivirta, European and World History, University of Turku, Turku.
Decolonizing History-Writing: Transcultural Production, Mobilization and Transformations of Knowledge in Finnish-Namibian Relations 1870–1990 (Kone Foundation).

UNIVERSITY
OF TURKU

queer m/other becomings:

Tekstin englanninkielinen otsikko on lainattu ensimmäisestä tapahtumasta, jossa minulla oli kunnia toimia pääpuhujana, eli pitää kutsuttu puheenvuoro akateemisessa tapahtumassa, mitä pidetään kunniana. Yksi lapsistani oli mukanani tilaisuudessa, hän oli silloin vauva. Kun hän alkoi itkeä puheenvuoroni aikana, otin hänet vaistomaisesti hoitajalta ja imetin puheenvuoron puolivälissä. Tuossa minulle pysähtyneessä, hyvin merkityksellisessä hetkessä tunsin älyllistä ja ruumiillista yhteyttä johonkin itseäni suurempaan kokonaisuuteen, olevaisuuden ydinkudokseen. Koin välähtävän oivalluksen: kuinka paljon poliittista ja sosiaalista taistelua vaatii se, että voin tehdä sitä mitä juuri nyt teen; ajattelen esiäitejäni, jotka kuolivat synnytyksessä tai uupuivat henkisesti ja fyysisesti työstä, jolla he hankkivat ruokaa ja suojaa lapsilleen.

Olen queer-feministinen filosofi, panseksuaalinen queer-nainen, sateenkaariperheen äiti ja vaimo. Olen myös sisko, tytär, ystävä ja jäsen useissa yhteisöissä, jotka ovat minulle tärkeitä.

Kasvaessani en nähnyt äitiyttä vaihtoehtona itselleni. Ajattelin, että äidit eivät voi seurata unelmiaan, antautua älyllisiin seikkailuihin ja elää merkityksellistä elämää hoitovelvollisuuksien ulottumattomissa. Koska en osannut nimetä queer-identiteettiäni, tunsin olevani erilainen tavalla, jossa oli jotakin väärää. 1990-luvun Suomessa homofobia oli yleistä; yhdessä ensimmäisistä televisiokeskusteluista nk. samaa sukupuolta olevien parisuhteesta eräs kristityksi itseään kutsunut henkilö nimitti yhtä harvoista avoimesti homoseksuaalisista keskustelijoista – nuorta naista, joka identifioi itsensä sekä lesboksi että filosofiksi, jotka molemmat kiehtoivat minua – ”matelijankaltaiseksi”. Tällaisen myrkyllisen ilmapiirin vallitessa kasvoini sisäistämään tieteellisiä väärinkäsityksiä queer-ihmisistä, joihin kuului ajatus vanhemmuuteen soveltumattomuudesta. Kasvoini myös irrallaan ruumiistani: väkivallan ja hyväksikäytön kokemukset sekä traumat saivat minut tuntemaan, että minussa oli jotain perustavanlaatuista vikaa, että sisälläni oli mustaa myrkkyä. Muistan, kun minulle tehtiin kerran suoliston ultraäänitutkimus ja olin aidosti yllättynyt nähdessäni vaaleanpunaisia ja valkoisia kammioita, enkä kyykäärmeen sikiöitä.

Vaikka oli mahdotonta kasvaa kväärinä, oli tuskallisen selvää, että olin erilainen ja että minusta oli kasvamassa nainen. Tämä tarkoitti jatkuvaa taistelua seksuaalisesta itsemääräämisoikeudesta – ahdistelua, kourimista, pilkkaa ja herjausta – taistelemista ja ruumiilliseksi tulemistä jatkuvassa, jälleen epätieteellisessä a raskauden pelossa. Muistan rukoilleeni Neitsyt Mariaa: ”Sinä olet nainen, kuinka voit antaa tämän tapahtua meille?” Myöhemmin tajusin, että kannattaa ennemmin hakeutua Lilitkin kaltaisten seuraan.

Kesti vuosikymmeniä kerätä tietoa, saada rakkautta ja löytää vertaistukea ennen kuin avaamaan tuon pirunnyrkin.

Äitiys on näyttänyt minulle sekä elämän että kuoleman. Yksi hirvittävimmistä kokemistani tunteista on, kun ei voi saada lasta, vaikka sitä toivoo. Olemme kamppailleet raskauden saavuttamiseksi ja sen ylläpitämiseksi. Keskenmeno muuttaa elämäntähtämyksen, ainakin minun: se on rikkoutunut lupaus jostakin ihmeellisestä, jonka piti tapahtua mutta on nyt peruttu; maailma jatkaa radallaan, vaikka oma maailma on juuri pysähtynyt.

Sain ensimmäisen lapseni 30-vuotiaana. Queer-naisina lapsi ei ollut minulle ja puolisololleni jotakin, mikä tulee jos on tullakseen; meidän piti suunnitella ja valmistautua ja saada apua rakkaalta ystävältä, jonka anteliaisuuden turvin emme tarvinneet klinikkaa. Kun saimme ensimmäisen lapsemme, olin jo kauan kaivannut häntä. Lapsen saaminen oli yhtä aikaa kaunista ja kauheaa – ja on sitä edelleen. Se muutti kaiken, mutta ei mitään: lasten saaminen ei hiljennä sisäisiä demoneita. En tullut ensimmäistä kertaa äidiksi raskauden ja synnytyksen kautta, vaan olemalla niin sanottu sosiaalinen äiti, mikä on minusta vääristävä käsite. Minulle kaikki raskautemme ja synnytyksemme ovat olleet yhtä lailla ruumiillisia kokemuksia, vaikkakin eri tavoin käsikirjoitettuja. Sosiaalinen ja biologinen ovat olemuksellisesti kietoutuneet toisiinsa, eivät erillisiä maailmoja. Emme ole saaneet juurikaan opastusta; meidän piti itse keksiä, miten meistä tulisi sellainen perhe, joka olemme nyt.

Äitiyteen kasvaminen on vaikeaa, jopa tuskallista, ja jatkuu joka päivä. Kaikkien lasteni syntymät ovat olleet tasavertaisia ihmeitä, tähtipölystä tehtyjä, kosmisia lahjoja. He ovat kaikki ainutlaatuisia kauneudessaan ja kauheudessaan, elämän raivokkuudessa, ja rakastan heitä juuri sellaisina.

Dr. Tiia Sudenkaarne, DrSocSci, MA, BSocSci (social work), is a senior researcher in bioethics at University of Lapland. Her work is funded by Research Council of Finland in the project Gendered Ethics of Reproductive Time: Science, Technology, and the Market (ReproTime). A queer feminist philosopher, her current work discusses philosophy of time in relation to gamete freezing, AI, and gender and sexual variance. She is also a core research group member at the Centre for the Social Study of Microbes (CSSM) funded for University of Helsinki by Wellcome Trust.

Reading Recovery: Narratives of Recovery in Culture, Medicine, and Society

Mother Reading to her Sick Child // Äiti lukee sairaalle lapselleen
Ida Silfverberg, 1861-1862 (CC)
Kansallisgalleria Ateneumin taidemuseo // Finnish National Gallery

Dr Avril Tynan, Suomen Akatemia // Research Council of Finland
Päätös nro. 356103, 2023-2027, avril.tynan@utu.fi

Toipumisen lukeminen: Toipumisen kertomuksia kulttuurissa, lääketieteessä ja yhteiskunnassa

Reading Recovery: Narratives of Recovery in Culture, Medicine, and Society

Toipumisen lukeminen: Toipumisen kertomuksia kulttuurissa, lääketieteessä ja yhteiskunnassa

Mitä on toipuminen? Kuka toipuu, ja jostakin? Miksi toipuminen on tärkeää, ja kenelle? Kuka voi edistää tai estää toipumista? Toipumisen lukeminen: Toipumisen kertomuksia kulttuurissa, lääketieteessä ja yhteiskunnassa -hanke tutkii sairauden toipumisen esityksiä, merkityksiä ja arvoa kulttuurissa, lääketieteessä ja yhteiskunnassa. Se analysoi toipumisen käsittelyn kerronnallisia keinoja ja osoittaa toipumisen ja kertomuksen välillä vuorovaikutuksia. Tutkimukseni lähtökohtana ovat näkemykset, joiden mukaan toipuminen on lääketieteellisen ja sosiaalisen johtamisen organisatorinen työkalu. Hanke osoittaa, miten toipumista pidetään yhtäältä tienä vapauteen ja toisaalta lääketieteellisesti ja taloudellisesti rajoittavana esteenä.

Projektin suunnitelma on kolmiosainen: 1) Tunnistaa ja kartoittaa tärkeimmät toipumiseen liittyvät teoriat filosofisesta, historiallisesta ja biolääketieteellisestä näkökulmasta. 2) Tutkia ja selittää narratiivin ja toipumisen välistä suhdetta sosiaalisesta, lääketieteellisestä ja kulttuurisesta näkökulmasta. 3) Välittää tutkimustulokset tutkijoille ja ammattilaisille sekä edistää yleistä ymmärrystä ja tietoa kerronnallisista menetelmistä terveydenhuollon ja toipumisen konteksteissa.

Kerronnallinen menetelmä kytkeytyy narratiivisen lääketieteen läheisen lukemisen menetelmiin. Samalla se kyseenalaistaa oletuksen, että kerronta on aina ja ainoa tapa ymmärtää toipumista. Fenomenologisten lukemisen lähestymistapojen ohella hankkeessa tutkitaan, kuinka lukijoita rohkaistaan tai lannistetaan ali- tai ylitulkintaan kertomuksissa. Kertomukset perustuvat ennakkokäsityksiin, samalla ne voivat auttaa muuttamaan tai vahvistamaan olemassa olevia käsityksiä toipumisesta. Analyysi pohjautuu 1900- ja 2000-luvun tarinoihin Isosta-Britanniasta, Pohjois-Amerikasta, Ranskasta ja Suomesta. Tutkimusaineistoni koostuu kirjallisuudesta, elokuvista, asiateksteistä sekä sosiaalisen median sisällöistä.

Projektin tuloksiin kuuluvat tieteelliset julkaisut, kansainvälinen symposium, monitieteiset työpajat sekä tulevien tutkimusryhmien järjestäminen ja rahoitushaut. Huhtikuussa 2025 pidettiin Kuvataiteet, kertomukset ja yhteiskuntaluokka -konferenssi (Suomen Akatemian ja Helanderin säätiön rahoittama, päätökset nro. 356103 ja nro. 94). Kaksipäiväinen konferenssi järjestettiin Turun yliopistossa, jossa taiteilijat ja tutkijat kutsuttiin keskustelemaan suhteista kuvataiteen, kertomuksen, kulttuurin ja yhteiskunnan välillä sekä Suomessa että maailmalla. Kulttuuri ja terveys -tutkijaseminaarit (2025, Kulttuurin ja terveyden tutkimusyksikön ja Suomen Akatemian yhteisrahoittama, päätös nro. 356103) edistävät monitieteisiä näkökulmia kulttuurin, taiteen, terveyden, sairauden ja/tai hyvinvoinnin tutkimukseen. Seminaarit kytkeytyvät pedagogisiin, narratiivisiin, taiteellisiin, kirjallisiin, filosofisiin, sosiologisiin, antropologisiin ja historiallisiin lähestymistapoihin – sekä moniin muihin.

Alusta alkaen hanke avaa näkymiä narratiiviseen tutkimukseen, lääketieteeseen filosofiaan, yhteiskuntatieteiden sekä kriittisten lääketieteeseen ja terveydenhumanististen tieteiden tutkimukseen. Se pyrkii edistämään yhteiskunnallisia vaikutuksia ja kyseenalaistamaan toipumisen roolin kliinisissä ja sosiaalisissa ympäristöissä. Hanke on myös suunnattu poliittisille päättäjille, lääkäreille ja suurelle yleisölle, jotta voidaan parantaa terveydenhuollon saatavuutta ja vähentää syrjinnän riskiä lääketieteellisissä ja sosiaalisissa laitoksissa.

Tynan toimii myös Euroopan unionin rahoittaman #ENDOs-projectin yhtistyökumppanina. #ENDOs on Erasmus-rahoitteinen kolmivuotinen projekti, jossa käytetään narratiivisia keinoja endometrioosipotilaiden ja terveydenhuollon ammattilaisten vuorovaikutuksen parantamiseen. Projektin suunnitelma on kolmetasoinen. Partnerit suunnittelevat, tuottavat ja kehittävät tekoälyn hyödyntämää sovellusta, joka yksinkertaistaa kliinistä kieltä potilaille. Projektin taiteilijat ja kulttuuritoimijat pyrkivät edistämään yleistä endometrioositietoa kuva-, sana- sekä esitystaiteen avulla. Projektin tavoitteena on myös edistää kerronnallisen eli narratiivisen lääketieteen terveyden ammattilaisille ja hoitajille kehittämisiä menetelmiä. Projektin tavoite voidaan kiteyttää pyrkimykseksi auttaa ihmisiä, joilla on kroonisia gynekologia sairauksia, ja lisätä ymmärrystä ja tietoa endometrioosista.

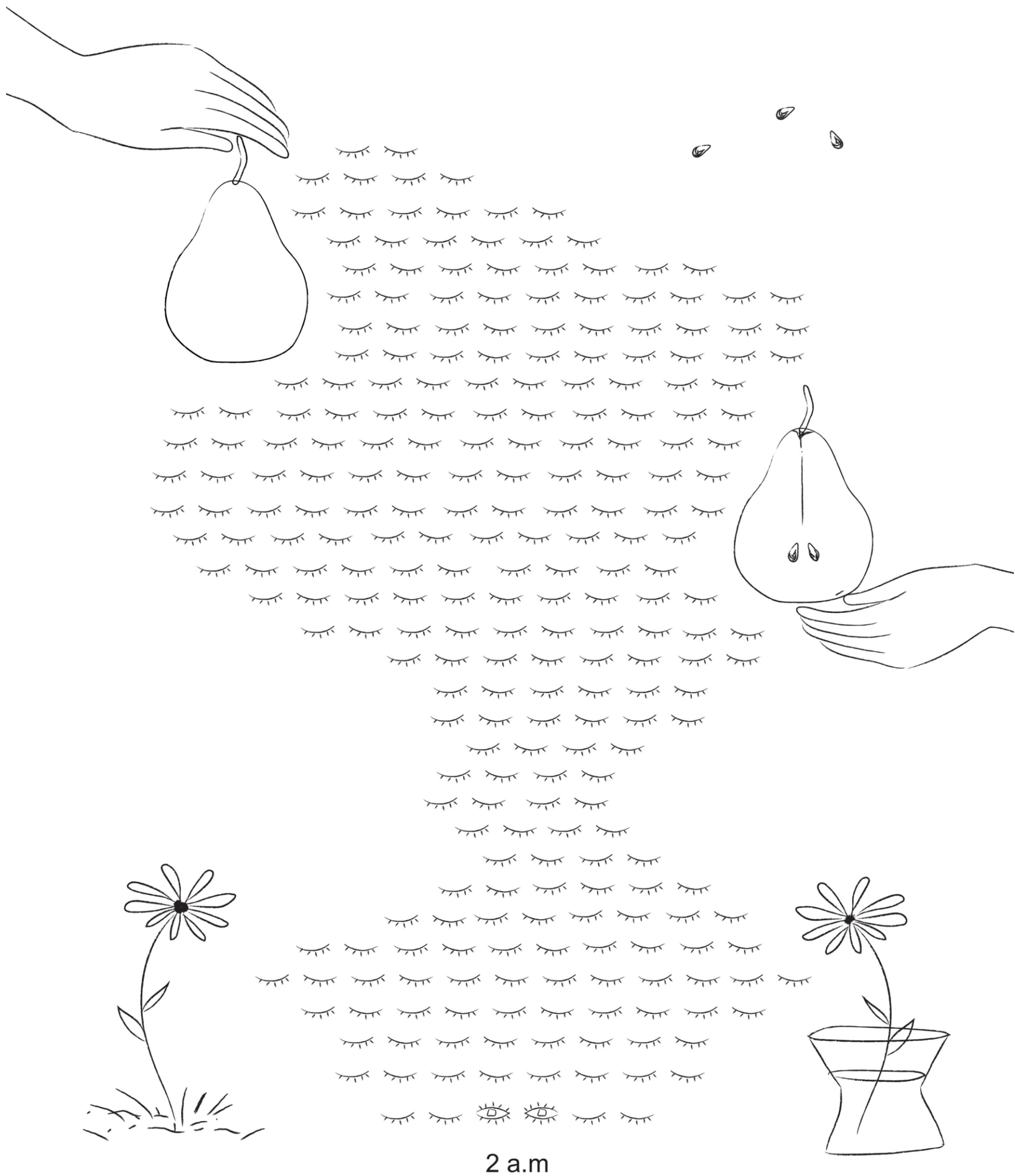
Dr Avril Tynan, Literary Studies and Creative Writing, University of Turku. Research Council of Finland. Decision no. 356103, 2023-2027. Email: avril.tynan@utu.fi

UNIVERSITY
OF TURKU

Reconstructions

By Shambhavi Singh

Reconstructions

Tämä juliste on tehty sarjasta piirustuksia, jotka olen tehnyt taiteilijakirjaani Reconstructions. Teos koostuu visuaalisista runoista. Ne tulkitsevat äitini Ananta Singhin runoja, jotka löysin hänen kuoltuaan. Hänen runonsa ovat olleet minulle tapa ymmärtää hänen kokemuksiaan naisena sen sijaan, että olisin keskittynyt muistoihini hänestä äitinä. Tulkitsemalla runoja piirtämällä ja visuaalisesti pohdin käsityksiä äitiydestä, sen rajoituksista ja poissaoloista. Tämä juliste pohtii äitiyden yksinäisyyttä ja sitä, kuinka lapsen kasvattamiseen sisältyy lupaus romanssista. Kirjan ensimmäinen painos toteutettiin digitaalisesti ja painettiin sitten risografialla. Kansi painettiin kohopainolla. Ensimmäinen painos sidottiin käsin.

Shambhavi Singh is a comic artist and researcher from India, living and working in Helsinki. She works with non-fiction graphic narratives - comics, graphic anthologies, zines and animation, as a socially engaged practice. She is currently working as an artist in a Kone funded research project MadEnCounters, in CEREN (Centre for research on Ethnic Relations and nationalism) at the University of Helsinki. **Finnish Translation Credit:** Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

UNIVERSITY
OF TURKU

The Baby box as an emotional baby care and health object of the Finnish welfare state

Äitiyspakkaus on suomalaisille tärkeä hyvinvointivaltion esine, joka esiteltiin nykymuodossaan ensimmäisen kerran vuoden 1937 Äitiysavustuslaissa. Pakkausta on siitä lähtien jaettu yhtäjaksoisesti perheille, myös sota-aikana. Tuolloin raaka-ainepula pakotti muuttamaan pakkauksen vauvanvaatteet ja vaipat lähes kokonaan paperisiksi.

Äitiyspakkaus on säilyttänyt suosionsa; yli 90 prosenttia ensimmäistä lastaan odottavista perheitä valitsee äitiyspakkauksen sen arvoa vastaavan rahasumman sijaan. Alkuvuosina äitiyspakkaus myönnettiin vain vähävaraisille perheille, mutta tulorajoista luovuttiin varsin pian ja vuodesta 1949 alkaen etuus muutettiin universaaliksi. Äitiyspakkauksen laatikossa kansakunta ja hyvinvointiyhteiskunta ovat sittemmin tulleet hyvin konkreettisella tavalla lähes jokaisen suomalaisperheen kotiin.

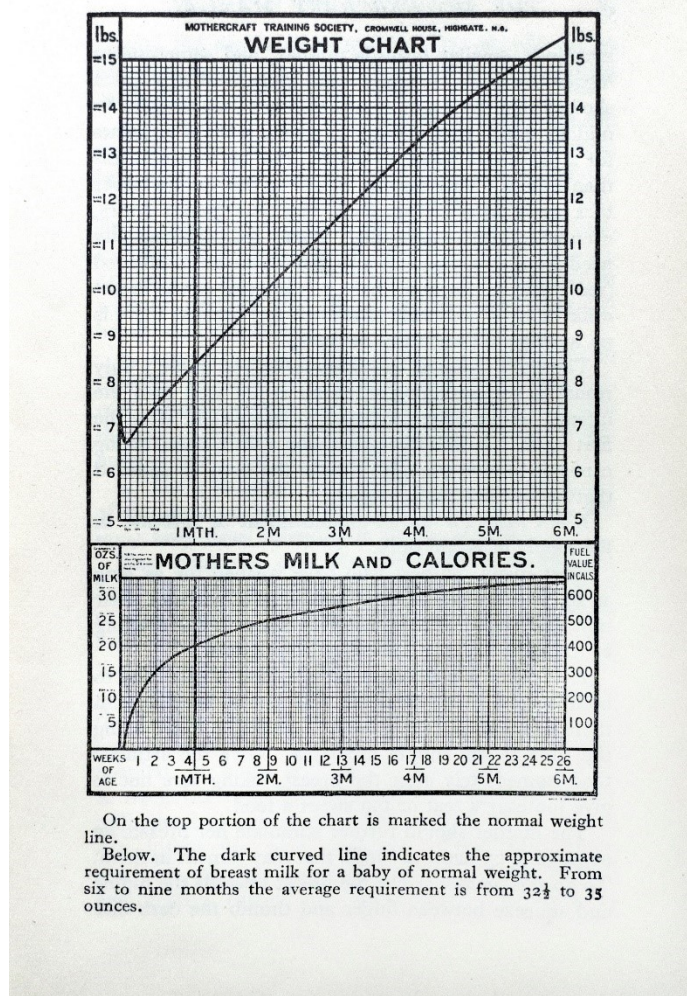
Äitiyspakkauksen keskeinen ajatus on alusta alkaen ollut tarjota vastasyntyneen hoidossa tarvittavat vaatteet ja tavarat. Kuten pakkauksen nimestä voi päätellä, siinä on ollut aina tarvikkeita myös äidille. Vaikka pakkauksen perusajatus on pysynyt hämmästyttävänkin samana, sen muuttuva sisältö on heijastellut kulloisenkin ajan yhteiskunnallisia keskusteluja lapsuudesta, äitiydestä, vanhemmuudesta, hyvinvointivaltiosta ja materiaalisesta kulttuurista. Esimerkiksi äitiyspakkaukseen kuului 1970-luvulle saakka emalivati, jossa vanhemmat saattoivat pestä sekä vauvaa että vauvapyykkiä. Monet muistavat vadin elävästi, ja vauvavuosien jälkeen se on löytänyt paikkansa puutarhoissa, autotalleissa ja kesämökeillä. Nykyään osa vanhemmista toivoisi enemmän mahdollisuuksia äitiyspakkauksen vaatteiden ja tavaroiden kierrätykseen.

Picture Details (Left to Right) Äitiyspakkauksen sisältöä vuonna 1957. Museovirasto, UA Saarisen kokoelma. The contents of the baby box exhibited in 1957. Photo: Finnish Heritage Agency, UA Saarinen's collection. Äitiyspakkaus maalaiskodissa Lapinlahdella, Pohjois-Savossa. Kuva: Pekka Kyytinen, 1948. Museovirasto. Baby in the box in a home in the East-Central-Finnish countryside, Lapinlahti. Photo: Pekka Kyytinen, 1948. Finnish Heritage Agency.

Dr. Tanja Vahtikari, Senior Lecturer, Tampere University and the Lived Nation Team leader, HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere, Finland.

**UNIVERSITY
OF TURKU**

“The Baby and Mother Should Live by the Clock”: Breastfeeding and Infant Care Advice in Interwar Britain

välisen ajan Britannian vauvanhoito-ohjeiden ydinkäsitteen. Uusiseelantilaisen lääkärin Frederick Truby Kingin opetuksiin perustuva lähestymistapa edisti tieteellistä äitiyttä, jossa vauvojen kasvatusta perustui lääketieteelliseen asiantuntemukseen. Kuten termi “mothercraft” (äitiys) viittaa, äitiys oli opittava taito. Keskeisessä asemassa oli kello, josta tuli sekä “Truby King -menetelmän” symboli että työkalu: ruokailun, nukkumisen, pottaharjoittelun ja jopa ”äitiyden” oli noudatettava rutiinia.

Tieteellisen äitiyden puitteissa ja laajenevan vauvojen hyvinvointiliikkeen kontekstissa äidin imetyksen edistämiseksi oli keskeinen rooli. “Tieteellisen imetyksen” avaintekijöitä olivat imetysaikojen ja -välien sääntely sekä painonnousun kirjaaminen. Imetysaikataulujen ja -ajoitusten käsite ei ollut uusi sotien välisenä aikana: se oli jo esiintynyt keskiluokkaisten äitien vauvanhoito-oppaissa 1800-luvulla ja levinnyt työväenluokan äitien keskuuteen 1900-luvun alussa vauvanhoidon keskuksien kautta. Ennen ensimmäistä maailmansotaa suositeltiin yleensä kahden tunnin imetysvälejä ja yöimetyksiä. Sodan jälkeen syntyi kuitenkin uusia suosituksia, jotka olivat muotoutuneet kansainvälisten ja imperiaalisten yhteyksien vaikutuksesta. Vuonna 1918 Truby King perusti Lontooseen Mothercraft Training Society -yhdistyksen, jonka johtajaksi tuli Mabel Liddiard. Hän suositteli neljän tunnin välejä päivällä ja yöruokinnan lopettamista. Tämän aikataulun mukaan vauvat tulivat ruokkia klo 6, 10, 14, 18 ja 22.

Tuon ajan lääketieteellisen näkemyksen mukaan säännöllinen ruokinta varmisti, että vauvat eivät syöneet liikaa; heidän vatsansa piti tyhjentyä ruokailujen välillä, jotta välttyttäisiin vaarallisilta mahalaukun sairauksilta. Ne olivat tärkein syy imeväiskuolleisuuteen. Vaikka ruokintarutiinin ja vauvojen terveyden välinen yhteys oli ensiarvoisen tärkeä, ruokinta-aikojen pidentäminen neljän tunnin välein nähtiin myös keinona tehdä imetys houkuttelevammaksi äideille, koska he pystyivät näin hoitamaan muut velvollisuutensa. Lisäksi jotkut kommentoijat yhdistivät varhaislapsuuden rutiinin puutteen behavioristiseen teoriaan epäjärjestyksellisestä luonteenkehityksestä: aikataulun mukainen vauvanhoito kasvatti kurinalaisuutta ja itsehillintää, mikä teki siitä kansallisesti ja imperiumin näkökulmasta tärkeän asian.

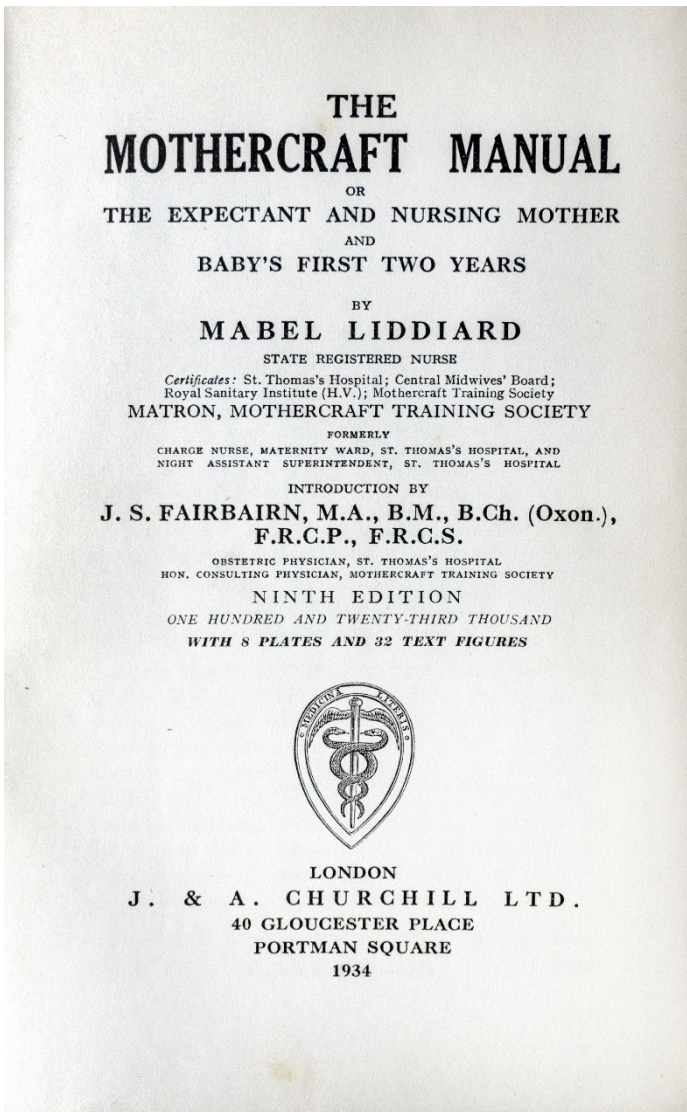
Rutiininomainen vauvanhoito kohtasi myös kritiikkiä. Vuoden 1936 Punch-sarjakuvassa pilkattiin paitsi yläluokan taipumusta delegoida vauvanhoito kotiapulaisille, myös modernia tapaa kasvattaa vauvoja kellon mukaan (1920- ja 1930-luvulla monet lastenhoitajat saivat virallisen koulutuksen ja mainostivat palveluitaan Truby King -menetelmän koulutuksen saaneina). Lopulta usko rutiininomaisen hoidon hyötyihin hävisi kuitenkin vähitellen vasta toisen maailmansodan jälkeen. Lääkärit hylkäsivät teorian, jonka mukaan ylikuormitus oli vakava uhka vauvojen terveydelle, ja sivuuttivat huolenaiheet vauvojen “hemmottelun” haitallisista vaikutuksista. Samalla uudet psykoanalyttiset ajatukset äitiydestä ja äidin ja vauvan välisestä suhteesta saivat kannatusta.

Sources:
A mother breastfeeding her child. Lithograph. Wellcome Collection.
Punch, Issue 4986 (24 June 1936), p. 723.
Mabel Liddiard, *The Mothercraft Manual*, 9th edition (London, 1934), p. 54

Dr. Katharina Rowold, Lecturer, Department of Psychosocial and Psychoanalytic Studies, University of Essex, United Kingdom.

Finnish Translation Credit:

Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

The Teddy Bear Cabinet

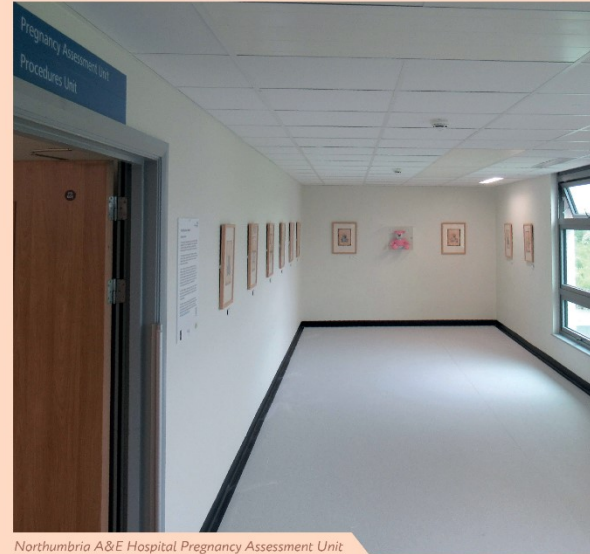
Dr. Christina Kolaiti, School of the Arts, York St John University

Tyne and Wear Metro - Infant Mental Health Week 2023

Heidi

Northumbria A&E Hospital Pregnancy Assessment Unit

York St John University

Inertia: identity at state of rest.

Christina with her bear, Orestes

Tyne and Wear Metro - Infant Mental Health Week 2023

The Teddy Bear Cabinet features a series of portraits of handcrafted teddy bears. The portraits resemble 19th century cabinet cards; an early form of photography, which was often displayed in glass cabinets. This practice evolved into the conventional family album.

The teddy bears have been made from keepsakes such as baby clothes, muslins, pregnancy jumpers and baby blankets. The images represent familiar memories of nurturing in the elusive cabinet of stories of early motherhood.

This work draws upon the Theory of Attachment, introduced by British psychologist John Bowlby in his book *Attachment and Loss*, published in 1969. This theory proposes that the mother-infant physical closeness and responsiveness during the early years of life is most crucial to emotional nurturing, cognitive development and lifelong mental health. This also endorses a "lasting psychological connectedness between human beings" (Bowlby, 1969).

Est.
1841
YORK
ST JOHN
UNIVERSITY

@the_teddy_bear_cabinet

The Teddy Bear Cabinet

Nallekaappi sisältää sarjan muotokuvia käsintehdyistä nallekarhuista. Muotokuvat muistuttavat 1800-luvun visiittikortteja. Tämä varhainen valokuvausmuoto oli usein esillä lasikaapeissa. Käytäntö kehittyi perinteiseksi perhealbumiksi.

Nallekarhut on tehty muistoesineistä, kuten vauvanvaatteista, musliineista, raskauspuseroista ja vauvanpeitoista. Kuvat edustavat tuttuja muistoja hoivaamisesta varhaisen äitiyden tarinoiden vaikeaselkoisessa kaapissa.

Tämä teos perustuu kiintymysteoriaan, jonka brittiläinen psykologi John Bowlby esitteli kirjassaan *Attachment and Loss* (1969). Kiintymysteorian mukaan äidin ja lapsen fyysinen läheisyys ja reagoitakyky varhaisten elinvuosien aikana ovat ratkaisevan tärkeitä tunneyhteydelle, kognitiiviselle kehitykselle ja elinikäiselle mielen hyvinvoinnille. Tämä tukee myös "pysyvää psykologista yhteyttä ihmisten välillä" (Bowlby, 1969).

Dr. Christina Kolaiti, School of the Arts, York St John University, York, United Kingdom.

Finnish Translation Credit: **Dr. Heidi Kurvinen** is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

JOHN LACKIE keynote speaker at the VANWS workshop, shares a laugh with workshop co-ordinators Christine Daniels and Phyllis Collins.

Foster Care is Workshop Topic

Henderson Serves as Healer

Last weekend some 25 ladies of the Voice of Alberta Native Women's Society met in Wetaskiwin for a workshop on foster care. Those in attendance were from Glenevis, Hobbema, Onoway, Edmonton and Wetaskiwin, and co-ordinator of the workshop was Christine Daniels, Central Alberta zone vice-president.

On Friday the group covered the goals of the VANWS which primarily are to provide a communication vehicle for the native women in Alberta to enable them to work for the betterment of socio-economic conditions in their communities and reserves. John Lackie, assistant director of child welfare, Department of Health and Social Development, was the keynote

speaker for the Saturday sessions. He presented the foster care program by means of a slide-audio presentation, and stressed how foster care homes can be developed for native people. Theme of the presentation was "Parents for Awhile".

Sunday sessions of the workshop stressed leadership training and was designed so that those taking part would be better able to provide the type of leadership which is needed in all communities.

Others contributing to sessions of the workshop were Col Eric Cormack, of the University of Alberta Extension Department, Edmonton and Zella Harris, from the Indian and Metis Liaison Group, Edmonton.

By BOB BELL
Of The Edmonton Journal

The legislative rules reform package -- with its controversial closure rule on debate on government spending estimates -- has been sent back to a House committee for a second look.

Independent MLA Jim Henderson, acting as a peacemaker between the feuding Conservatives and Socreds, Friday steered the rules package back to a seven-man committee where negotiations can take place behind closed doors to salvage at least some of the recommend-

Trauma, Shame, and Matrilineage

Anja Snellmanin romaanissa *Ihon aika* (1993) kertojana toimiva tytär alkaa äitinsä kuoleman jälkeen tutkia tämän menneisyyttä. Huomionavoista on, että näihin kahteen henkilöön viitataan romaanissa ainoastaan nimillä ”Äiti ja “Tytär”. Äitinsä kuoleman jälkeen Tytär saa tietää tämän aviottomasta lapsesta, mikä muokkaa syvästi hänen lapsuusmuistojaan. Äidin kokemukset – Karjalan kaksinkertainen evakuointi (erityisesti Viipurin, jonka Suomi menetti Neuvostoliitolle) – ja hänen tarpeensa rakentaa sodan jälkeistä elämäänsä tyhjästä tuntemattomassa paikassa, ylemmän keskiluokan naisidentiteetin menetys, syyllisyys ja häpeä aviottomasta lapsesta, vaikuttavat hänen suhtautumiseensa äitiyteen. Tämä johtaa siihen, että hän ”suojelee” tytärtään toistamasta samanlaisia virheitä kuin itse oli kokenut tehneensä.

Katja Ketun *Kättilö* (2011) kuvaa eri-ikäisten, rodullistettujen ja erilaisissa sosiaalisissa asemissa olevien naisten traumaattisia kokemuksia sota-aikana. Villisilmäksi kutsuttu päähenkilö on kättilö, jonka toimenkuva ja ammatillinen tietämys mahdollistavat liikkumisen paikoissa, joihin naisilla ei ole historiallisesti ollut pääsyä. Villisilmä seuraa rakastettuaan Johannesta Titovkan vankileirille Petsamoon, Lappiin, jossa hän joutuu kohtaamaan vankileirin julmat olosuhteet. Hänestä tulee ”Kuoleman enkeli”, joka joutuu tekemään raskaudenkeskeytyksiä ja todistamaan naisiin ja lapsiin kohdistuvaa nöyryytystä ja raiskauksia. Kättilön kerronta on itsesyyllistävää ja hän ajattelee, että kaikki paha tapahtuu, koska hän rakastui Johannekseen, saksalaiseen natsiupseeriin.

Literature:

Jyttilä, Riitta 2025: Traumatic Memory in Literature. *Memory Studies in the Nordic Countries: A Handbook*. Eds Gunnþórunn Guðmundsdóttir & Ulla Savolainen. Leiden: Brill. (Forthcoming)

Parente-Čapková, Viola 2007: Shame, Rebellion and Matrilineage. Figurations of Mother–daughter Relationship in Contemporary Finnish Prose by Women Writers. *Women's Voices: Female Authors and Feminist Criticism in the Finnish Literary Tradition*. Helsinki: Finnish Literature Society.

Sources: Katja Kettu: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Katja_Kettu_C_IMG_1247.JPG

Anja Snellman: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Anja_Snellman_C_IMG_3809.JPG

Trauma, Shame, and Matrilineage by Prof. Viola Capkova and Dr. Riitta Jyttilä (Docent), Literary Studies and Creative Writing, Faculty of Humanities, University of Turku, Turku. Prof. Viola Capkova is the PI Leader at the Project Words for Care: Literature, Healthcare and Democracy (Kone Foundation 2024-26; <https://sites.utu.fi/sotete/en/>).

The Voice and of Alberta Native Women's Society Foster Care Project

VANWS Foster Care Project perustettiin yhteistyössä Albertan sosiaali- ja yhteisöterveysministeriön kanssa. Projekti palkkasi alkuperäiskansojen naisia "kenttätööntekijöiksi", joiden oli oltava läsnä, kun valtion sosiaalityöntekijä vieraili ja arvioi alkuperäiskansojen perheitä. Projektin johtajat väittivät, että alkuperäiskansojen kenttätööntekijät pystyivät selittämään kulttuurikäytännöt ja varmistamaan yhteisymmärryksen englannin ja yhteisön alkuperäiskansojen kielen välillä. Käytännössä tämä antoi VANWS:n kenttätööntekijöille mahdollisuuden puolustaa alkuperäiskansojen perheiden kulttuurisesti tarkoituksenmukaisempaa arviointia maakunnan perhehuoltojärjestelmässä.

Foster Care Project rekrytoi myös alkuperäiskansojen perheitä rekisteröidyiksi sijaisvanhemmiksi maakunnan sosiaalipalveluihin. Tämä oli tärkeää sen varmistamiseksi, että kaikki perheestään erotetut alkuperäiskansojen lapset voisivat jäädä omiin yhteisöihinsä. Projekti olikin suora väliintulo lasten kokemaa kohtelua ja alkuperäiskansoihin kohdistettua assimilaatiopolitiikkaa vastaan.

Tarina VANWS Foster Care Projectista on esimerkki naisten poliittisesta ja yhteisöllisestä toiminnasta alkuperäiskansojen äitien oikeuksien säilyttämiseksi.

Source: This newspaper clipping describes the first ‘Foster Care workshop’ held by the Voice of Alberta Native Women’s Society (VANWS) in 1973. *The Edmonton Journal*, ‘Foster Care is Workshop Topic,’ 24 October 1973. Alberta, Canada.

Dr. Karissa Robyn Patton is a historian of gender and sexuality, health and medicine. She is a Wellcome Trust Research Fellow at the Centre for Biomedicine, Self and Society at the University of Edinburgh. You can find our more about her work below!

Finnish Translation Credit: **Dr. Heidi Kurvinen** is affiliated in Cultural History at the University of Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen.

UNIVERSITY
OF TURKU

Detailed List of Posters & Contributors:

As You Were by Dr Lyndsay Mann is an artist and filmmaker based in Edinburgh, Scotland, United Kingdom (UK) and Berlin, Germany (DE). www.lyndsaymann.com From 2013-2022 she was Lecturer in Fine Art at the University of Edinburgh. She is currently a supervisor on the MA Film Practice at Arts University Bournemouth (UK).

Baby Weeks by Dr. Ranjana Saha, Senior Researcher and Marie Skłodowska-Curie Actions (MSCA) COFUND TIES Fellow, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), Department of European and World History, University of Turku, Turku.

Best babies in the Soviet 1920s by Dr. Olga Simonova, Collegium Researcher, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), and School of History, Culture and Art Studies, University of Turku, Turku. Her project is Women in the World War I and the Russian Civil War: Images in Memoirs and Fiction.

Breastfeeding in Sweden: Competing Discourses About Rights, Equality, Parental Bodies, and Control by Prof. Helena Wahlström Henriksson, Centre for Gender Research, Uppsala University, Sweden and Visiting Professor, Turku Institute for Advanced Studies, (TIAS), University of Turku, Turku.

Children on display: Encounters between philanthropic women and working-class families in early 20th century Finland by Prof. Pirjo Markkola, Director of HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere. 2022-, Lived Welfare State Team Leader.

Conduct books and guidebooks for 19th-century women by Dr. Topi Artukka, Postdoctoral Researcher, University of Turku, Turku.

“Cruelty takes the Place of Love:” The international temperance movement and its drive to influence hearts and minds through mothers and children by Dr. Stephanie Olsen, Senior Researcher, HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere.

Dairy, Soy or Breast Milk? Feeding the Chinese Milk Dream by Dr. Xin Liu, Collegium Researcher, Art History, Musicology and Media Studies, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), University of Turku, Turku.

Echoes of a mother: A Cultural History of Mothers and Daughters by Dr. Maarit Leskelä- Kärki, FT, dosentti, yliopistonlehtori, PhD, Title of Docent, Senior Lecturer, Cultural history, and SELMA Centre for the Study of Storytelling, Experientiality and Memory, University of Turku, Turku.

Foster children and experiences of poverty in the interwar period in rural Finland by Maria Syväniemi, Doctoral Researcher, School of History, Culture and Arts Studies, Faculty of Humanities, University of Turku, Turku.

Finland’s First Maternity Hospital by Noora Viljamaa (Master of Arts), Doctoral Researcher in Finnish history, University of Turku, Turku.

‘I am not tragic’: stories and counter-stories of daughter-mother relationship, psychic pain of mixed-race daughters, the concept of daughtering and intersectional life writing by Koko Hubara. She is working on her PhD in comparative literature, on narratives of Brown daughters of White mothers, at the University of Turku, Turku. She is in the MadEnCounters: Visibilising Counter- Stories of Mental Distress Research and Art Project – Funded by the Kone Foundation (2023-2026) at the University of Helsinki, Helsinki.

Julia Lennon: Absent motherhood? Sinead O'Connor: Universal Mother? by Prof. Martin Cloonan, Director, Turku Institute for Advanced Studies (TIAS), University of Turku, Turku.

Milk horn: The traditional baby bottle and its history in Finland by Dr. Ulla Nordfors, Researcher (DNA Exhibition), Vapriikki Museum, Tampere, and Docent, University of Turku, Turku.

Motherhood in Finnish media discourse in the 20th and 21st centuries by Dr. Heidi Kurvinen is affiliated in Cultural History at the University of Turku, Turku and works as an Associate Professor in Modern History at the University of Bergen, Bergen, Norway.

Mothers and motherhood in books for children and young people in early 19th century Finland by Dr. Heidi Hakkarainen (PI), Comic Artist Tuuli Hypén, and Dr. Juhana Saarelainen. Their poster is part of the project Becoming a Reading Nation? Children's Books and Educational Literature in Finland, 1790–1850, based at the University of Turku, Turku, and funded by the Kone Foundation.

“Moving around with children is quite something else than the busy goings-on of decision- making men” by Dr. Tiina Männistö-Funk, Docent, School of History, Culture and Arts Studies; and Academy Research Fellow, History and Archaeology, University of Turku, Turku.

our little earth bound tales by Dr. Lucy O’Donnell, School of Art, Design & Computer Science, York St John University, York, United Kingdom.

Owambo and Finnish Children at Mission Stations in Namibia by Prof. Leila Koivunen and Dr. Raita Merivirta, European and World History, University of Turku, Turku. Project: Decolonizing History-Writing: Transcultural Production, Mobilization and Transformations of Knowledge in Finnish-Namibian Relations 1870–1990 (Kone Foundation).

queer m/other becomings by Dr. Tiia Sudenkaarne, DrSocSci, MA, BSocSci (social work), is a senior researcher in bioethics at University of Lapland, Lapland. Her work is funded by Research Council of Finland in the project Gendered Ethics of Reproductive Time: Science, Technology, and the Market (ReproTime).

Detailed List of Posters & Contributors:

Reading Recovery: Narratives of Recovery in Culture, Medicine, and Society by Dr Avril Tynan, Academy Research Fellow, Literary Studies and Creative Writing, University of Turku, Turku.

Reconstructions by Shambhavi Singh, Comic Artist, is currently working as an artist in the Kone funded research project MadEnCounters, in CEREN (Centre for research on Ethnic Relations and nationalism) at the University of Helsinki, Helsinki.

The Baby box as an emotional baby care and health object of the Finnish welfare state by Dr. Tanja Vahtikari, Senior Lecturer, Tampere University and the Lived Nation Team leader, HEX Research Centre for the History of Experience, Tampere University, Tampere.

‘The Baby and Mother Should Live by the Clock’: Breastfeeding and Infant Care Advice in Interwar Britain by Dr. Katharina Rowold, Lecturer, Department of Psychosocial and Psychoanalytic Studies, University of Essex, Colchester Campus, United Kingdom.

The Teddy Bear Cabinet by Dr. Christina Kolaiti, School of the Arts, York St John University, York, United Kingdom.

The Voice and of Alberta Native Women's Society Foster Care Project by Dr. Karissa Robyn Patton is a Wellcome Trust Research Fellow at the Centre for Biomedicine, Self and Society at the University of Edinburgh, Edinburgh, United Kingdom.

Trauma, Shame, and Matrilineage by Prof. Viola Capkova and Dr. Riitta Jytälä (Docent), Literary Studies and Creative Writing, Faculty of Humanities, University of Turku, Turku. Prof. Viola Capkova is the PI Leader at the Project Words for Care: Literature, Healthcare and Democracy (Kone Foundation 2024-26; <https://sites.utu.fi/sotete/en/>).

I would like to express my deepest gratitude to all the contributors. I would particularly like to thank Dr. Tanja Vahtikari for the baby box exhibit, along with my mentor Dr. Stephanie Olsen, Professor Pirjo Markkola, Dr. Christina Kolaiti, Shambhavi Singh and Dr. Topi Artukka for the exhibits. I am very grateful to Gunnar Högnäs at the Turku City Library, TIAS Director Prof. Martin Cloonan and TIAS Coordinator Jenni Kankaanpää for their unwavering support and guidance.